

Rød Ungdoms avis nr.3 -- 1981.

DISSE VAKRE PIKER +++ 300 ANDRE MEGET VAKRE PHILIPPINSKE PIKER (i alle aldre)
SØKER BREVVENN FOR SENERE EKTESKAP I NORGE ELLER ET ANNET SKANDINAVISK LAND.
Nummeret under bildene refererer til medlemsnummer i vår nye katalog.
BOSATT I NORGE - 2 PIKER ER BOSATT I SPANIA.

1 PIKE ER BOSATT I NORGE - 2 PIKER ER BOSATT I SPANJEN

Side 6 og 7

Slave-
handel
pr. post

10

272. HERACLEA [redacted], Surigao Provincial Hospital
30 hr - Jurdor - brevent/ekteskap - foto

273. TARAH [redacted]
Cebu City 6401 Cinderella Supermart, Corne - foto

275. ENONE [redacted]
26 hr - ekteskap - foto

189. VIRGINIA [redacted] Alcantara, Cebu 6402
30 år - brevven/ekstkap - foto

190. MYRNA C. [redacted] 23-A, Garfield Street, Cebu City 6401
35 år - bokholder - brevven/ekstkap - foto

191. CLEOF E. [redacted] Caba, Argao, Cebu 6406
28 år - brevven/ekstkap - foto

192. MONIE S. [redacted] 46-A, Bonifacio Street, Bu...

193. [redacted] 29 år - mikretar - BCCP...

279. CONSOL [redacted] YDOK, C/O J & J Printers, D...
36 år - brevern/ekteskap - ikke foto

280. CLEDE [redacted] Gullas Apartment, Door 4,
21 år - brevern/ekteskap - ikke foto

281. ESTER [redacted] Sibonga, Cebu
23 år - brevern/ekteskap - ikke foto

282. MARICHA [redacted] Sibonga, Cebu
23 år - brevern/ekteskap - ikke foto

401 [redacted] b6/oktasap - foto
Cebu City 6401
Cebu City 6401

1979. [redacted] b6/oktasap - foto
31 Ar - ekspedisi ke Villa Muna Street, Mac Arthur Blvd., Cebu City 6401
1979. [redacted] b6/oktasap - foto
27 Ar - krosanbarber - brevens/oktasap - foto
1979. [redacted] b6/oktasap - foto
25 Ar - brevens/oktasap - foto
1980. [redacted] b6/oktasap - foto
25 Ar - student - brevens/oktasap - foto
1990. [redacted] b6/oktasap - foto

21 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto
283. MELIE J. O J & J Printers, D-Jako
32 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto
286. LIDONIA, Guiwanon, Burgos Street, Mar
31 år - Jerlerinne - brevvenn/ekteskap - ikke foto
285. MYRA, Sibonga, Cebu 6423
25 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto
286. DECELE, ...
21

City 6401

16 Ar - student - brevens/ekteskap - foto

200. FELIX [redacted] Cinderella Department Store, Cebu City 6401

23 Ar - brevens/ekteskap - foto

201. MARIAN [redacted] Cinderella Department Store, Cebu City 6401

24 Ar - brevens/ekteskap - foto

202. MINERVA [redacted] 6/0 1033 Tres de Abril Street, Punta Prieta

27 Ar - ekspeditsjon - brevens/ekteskap

203. LEANITA [redacted]

Playboy, Leyte 1-7127

287. TERESI [redacted] 395 D. Sanciango Street, Cebu City 6001
23 År - brevvenn/ekteskap - ikke foto

288. VIENDEL [redacted] 11-C Romal Street, Cebu City 6001
21 År - student - brevvenn/ekteskap - ikke foto

289. MURIA [redacted] 11-C Romal Street, Cebu City 6001
20 År - student - brevvenn/ekteskap - ikke foto

290. CLARITA [redacted] 89-V, Gullas Apartment, Gullas
36 År - student - brevvenn/ekteskap - ikke foto

204. JUDITH [redacted] 1983-Cari, Borongia Street, Nabuho, Cebu City 6401
21 år - buliik h/holder - brevern/ektenskap - foto

205. ANDREA [redacted] C/O Mrs. Pacita Doble, Alenska, Humbaling, Cebu City 6401
25 år - ekpeditionist - brevern/ektenskap - foto

206. CRESILDA [redacted] 29 år, Mac Arthur Boulevard, Cebu City 6401
23 år - brevern/ektenskap - foto

207. FE [redacted] 31 år - brevern/ektenskap - foto

291. GENEVA [redacted] Apartment, V-Gullas Street, Cebu
37 år - brevvæn/ekteskap - ikke foto

292. FLORA [redacted] H & A Store, Poblacion, Dalaguete, Cebu
20 år - sølvsøstrel - brevvæn/ekteskap - ikke foto

293. RUTH B. [redacted] Poblacion, Dalaguete, Cebu
22 år - bokholder og bank assistent - brevvæn/ekteskap - ikke foto

294. ELEANOR D. [redacted] Poblacion, Dalaguete, Cebu
29 år - bank assistent - brevvæn/ekteskap - ikke foto

210. [redacted] - like foto
[redacted] - Azurin Apt., Unit 2F, 303
CLM - [redacted] - brennen/otenskap - foto
[redacted] - laborant - brennen/otenskap - foto
ARJAN - [redRESSED 500 nr. 303
25 pr - laborant - brennen/otenskap, Pasay City
[redacted] - 500 Inocencia Street, Cebu 6023
LQUIN - [redacted] - brennen/otenskap - foto
22 ar - ekspeditör - Casey, Dalagang, Cebu 6023
[redacted] - brennen/otenskap - foto

211. SALVACIO [redacted] - Road 2, lot, West Crane, San Juan, Metro Manila
20 ar - bokholder - Internal Control Office, ODP, Iloilo City
212. REYNOLDO [redacted]
26 ar - brennen/otenskap - foto
213. BERNABE [redacted] 23-24, C-classy Street, Davao City 9501
21 ar - student - brennen/otenskap, C-classy Street, Davao City 9501
214. CARLOS [redacted] Stail nr. 600
23 ar - bokholder - brennen/otenskap - like foto

295. ANA [redacted] teitron - brevvenn/ekteskap -
27 år - [redacted] Lapu-Lapu Street, Cebu City 6401
296. GLORIA [redacted] - sosialarbeider graduate og kontor clerk - brevvenn/e
20 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto
297. LINA [redacted] Gudmarson, Dalaguete, Cebu 6423
19 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto
298. EMMA [redacted] [redacted] Dalaguete, Cebu 6423
37 år - brevvenn/ekteskap - ikke foto

215. student - b'revren/etckup - 1424, C-Hassy Street, Davao City 9501
b'revren/etckup - 1424 foto

216. CARL HENRY, C/O Stall 23-24, C-Hassy Street, Davao City 9501
b'revren/etckup - 1424 foto

217. VISITACION, C/O Stall 23-24, C-Hassy Street, Davao City 9501
b'revren/etckup - 1424 foto

218. NIDA, 6963 Washington St.,
29 Ar. - b'revren/etckup - 1424 foto

... 6423
... - ikke foto

[illegible][illegible]

001

316. [redacted] 32 Ar - brevers/enkteskop - foto
319. LILAC [redacted] 29 Ar - Isaroline - brevers/enkteskop - foto
[redacted] 02 Maharika Village,
29 Ar - brevers/enkteskop - foto
320. PRIM [redacted] 21 Ar - [redacted] Door 4, Manila Street, Cebu City 6401
21 Ar - brevers/enkteskop - foto
LILAC [redacted] 21 Ar - [redacted] 2-Johannesen Street, Cebu City 6401
21 Ar - accountant - brevers/enkteskop - foto
LILAC [redacted] 21 Ar - [redacted] Compound, SASA, Davao City 9501
21 Ar - [redacted] medalle - brevers/enkteskop - foto
322. LILAC [redacted] 21 Ar - accounting clerk - C/O Ports Authority, SASA, Davao City 9501
21 Ar - [redacted] [redacted] - brevers/enkteskop - foto

323. 24000 - Accounting etc.
22 Ar -

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound into a dark, textured cover.

Stormet rådhuset

FRITIDSKLUBBENE I ULLENSAKER: UNGDOM PROTESTERER MOT NEDSKJÆRING.

Det er ikke bare i Oslo at kommunepolitikerne trækker på ungdomme for å spare penger. Også i Ullensaker får fritidsklubbene mindre penger å rutte med, og må derfor innskrenke driften drastisk. Dette har gjort ungdommen forbanna, og samla mange av dem til en demonstrasjon på Jessheim 26.mars.

LA FRITIDSKLUBBENE LEVE!

Dette var mottoet for demonstrasjonen. I en løpeseddel som ungdommen delte ut stod det blant annet: »Denne demonstrasjonen er for å vise inbyggerne og politikere i Ullensaker kommune den dårlige behandlingen ungdommen får her. Jessheim med ca. 5000 innbyggere har ikke fast ungdomsklubb, og videre nedskjæring av ungdomsbudsjettet truer de få tilbud som finnes. En planlagt klubb i rådhuset på

Jessheim er utsatt på ubestemt tid. Og fritidsklubben på Kløfta må f.eks. kutte ned på åpningstidene».

UNGDOMMEN STORMET RÅDHUSET.

Stemningen på aksjonsdagen var topp. En bil fulgte demonstrasjonstoget, og fra denne strømmet saftig musikk fra store høyttalere. Parolene var bl.a.: »La klubben leve», »Invester i framtida», »Vi er din framtida», »Rus eller klubb», »Flere klubbkvelder senker krimi-

naliteten». Så demonstrantene både syntes og hørtes godt over hele Jessheim sentrum. Etter et par runder i gatene, svingte toget bort til rådhuset. Men ungdommen stoppet ikke der, de stormet inn i bygningen med parolene hevet og skreik så det gjalla i veggene: »La klubbene leve!» Etterpå stoppet ungdommen ei stund ute på rådhustrappa, arrangerte et kort diskotek, og danset så sola skvatt.

Under dansen fikk vi trekt til side Geir Erik Hjellev, 16 og et halvt år, og Trond Midtskog, 16 år. Disse to er formenn i klubbrådet for hhv. Calypso fritidsklubb på Jessheim, og Maurtua på Kløfta. Men etterhvert ble flere og flere av ungdommene trekt med i en ivrig og interessant diskusjon.

Vi aksjonerer fordi kommunestyret vil ha stengt så lenge i året. De vil ikke hjelpe oss. Det skal nå bli stengt tre måneder til sommeren, hele desember, to uker i vinterferien, og hele påsken. Spesielt i desember pleier det å være mye folk på klubbene. Da er det kaldt gog vi har lyst til å være inne.

—Hvordan er tilbudet?

Kløfta har det beste tilbudet, for der har vi eget lokale. Dette er også største klubben med 380 medlemmer. Jessheim må leie lokale, og leia er så høy at det er helt for jævli, 400 kr. kvelden. Der har vi ikke råd til å

ha klubbkveld to ganger i uka en gang. Medlemmene må betale 2 kr. hver kveld og gje 5 kr. En del av pengene går til å betale husleie. Det er for jævlig at vi må samle inn. Det skulle egentlig gått til plater og klubbens beste, men . . . Så dårlig råd er det.

—Hvor mye penger vil kommunen spare på disse nedskjæringene da?

Det vil bli mye dyrere. Tenk på alle rutene som vil bli knust. Det blir mye mer hærverk. I lønninger vil kommunen spare 50 000.- kr. på hvert sted (Kløfta og Jessheim). Lederne slutter, og så tar det innmari lang tid før vi får nye. Det er ikke noe problem å få tak i nye ledere, det er jeg sikker på. Det er bare det at kommunene ikke har gjort noe med det. Jo mindre ledere vi får, jo mindre klubbkvelder får vi. Det virker som vdem ikke bryr seg om ungdommen. Dem trækker på oss.

—Hva tror dere vil skje dersom klubbene stenges?

Det blir mer bråk, kriminalitet, og pøbelstreker, fordi vi ikke har noe sted å gjøre av oss. Bare dass rundt. Mye mere rus, mere drekking. Tenk når vi ikke har plass å være på . . . Det blir jo helt krise.

—Har dere aksjonert tidligere?

Nei, men vi har vært og mast på kulturkontoret mange ganger. Det eneste svaret vi har fått, er at vi ville få svar seinere. Det gjelder kjelleren her på rådhuset. De har lovt oss denne. Men det sirupsgreiene der blir jo aldri ferdig. Vi spurte før jul, fikk som svar at vi kanskje får det i -81. Nå skal vi få det i -82. Da kan jeg tenke meg resten altså, -83, -84, . . .

—Hva er planene framover?

Skjer det ikke noe med klubbene nå, så skjer det noe med oss . . . Og fra bakgrunnen hører vi: »Tenn på rådhuset! Spreng det!»

Ja, vi vil stå på. Det kan jo ikke bli verre. Så det er ikke noe vits i å gi seg. . . . Miljøet på klubbene er fint. Ikke noe tull der. Det er kjempesint. Vi trives der. Og som avslutning samler ungdommen seg til et rungenede brøl: »LA KLUBBENE LEVE!»

KOMMUNEPOLITIKERNES DOBBELTMORAL.

»Jo bedre vi får det materielt sett, dess vanskeligere blir det å leve. I vår utvikling mot et bedre materielt samfunn har vi mistet noe. Det er dette »noe» vi håper fritidsklubbene kan være for ungdommen». Disse ordene kom fra ordføreren i Ullensaker, Magne Hafstad, da han i egenskap av formann i Akershus fylkeskulturstyre åpnet en regional konferanse om fritidsklubber på Jessheim. Dette sa ordføreren samme dagen som ungdommen i kommunen demonstrerte mot nedskjæring til fritidsklubbene. Ungdommen hadde også en punktdemonstrasjon foran herredshuset der konferansen pågikk, og de sendte inn en delegasjon med underskriftlister til støtte for klubbene.

—Korrespondent

RUTE 80 STILLER SPØRSMÅLET SOM ER PÅ ALLES LEPPER HØYT:

Hvor går rocken?

»Er det ikke snart slutt?», stønner Knut Selsjord

makaber dans til et fort, høyt band som de fleste kjente noen i.

Men i dag?

Jeg synes det minste vi kan forlange av våre underholdere er at de gjør noe som på en eller annen måte har positiv betydning i den avkrok av verden hvor vi lever. Løft oss opp, få oss til å danse, le, bare kose oss, lær oss noe, få oss til å forstå oss sjøl, politikk, andre folk, la oss få hate det som hates bør. Bare ikke kjed livet av oss med alt du KAN (det er moro å se på en håndverker som kan faget sitt, men bare et kvarters tid....) eller fornærm oss med noe halvfordøyd oppgulp fra England, eller enda verre USA (»Ja men det er det folk vil ha. Jeg nekter å tro det, det er det folk får.»)

I 25 år har Rock & Roll med sin krampaktige sjelopp-tatthet og dumme fantasier hvilt over landets ungdom, og vi kan vel takke vår egen miserable, norske husmannsånd og våre dårlige vaner for at kvelningsfornemmelsene ikke har vært fler og kraftigere. Er det ikke nok nå? Skal vi prøve å geipe de dumme, trange grensene som rock setter et hjertelig farvel og heller engasjere oss i noe mer- hm -virkelig og levende?

Knut Selsjord

med musikk like oppsiktsvekkende og rørende som smaken av Fellesmeieriets gamle hit G - 35, stereotyp sceneframvisning av oppblåste egoer med seksualitet og sjarm så støl og stiv at det hadde vært mer liv i pappfigurer. Jeg ser ikke akkurat revolusjonen nærme seg....

iner, indianere, sjørøvere og klovner, akkompagnert av masse tam-tam-trommer (Den siste nr. i singelen til Adam & The Ants går til den som først ser en sjørøver med sverd og tung make-up på Karl-Johan en lørdags formiddag). Andre er så opptatt av noe de trur er framtida at de kaller seg futurister, sjøl-opptatte hippie-typer kaller seg ny-romantikere osv. osv. Dette er hvor Rock & Roll »går»... i hvert fall nå et par måneder utover.

Men hva med å snu spørsmålet slik: Hvor vil DU gå? Det vil si åssen musikk vil du ha? Hva slags musikk trenger vi? Gode pregressive mennesker har lært å si: vi vil ha rock, for det er opprørsmusikk. Jasså gitt? Konsum av dyre plater

ska, og den fullstenig ville blomstringa som har skjedd etterpå, alt mens den digre padda USA ligger på ryggkullen langt der ute et sted: -Hvor går egentlig Rock & Roll nå? Det åpenbare svaret på dette spørsmålet er: det er det like bra å drite i. Pasienten er sjuk, med dårlig prognose, og lever nesten bare av gammel vane mens den aldri hvilende underholdningsindustrien lanserer han på nytt og på nytt og på nytt og enda en gang etter der igjen: »Genre» etter »genre», mote etter mote. Akkurat nå er f.eks. London full av bedu-

folk som egentlig er ute etter en opplevelse? OK, fylla og lørdagsmoro-stemning kan berge mang en klønete artist med den vanlige pappegøy-innstillinga her i Norge, men sånn i årevis da gitt.... Men tida har vært aldri så moden før også, så ville liksom ikke Livets Lov tre i kraft for Rock & Roll. 25 år gammel har han (hankjønn, hva ellers?) snylta og hort på alt hva en 12-takters blues kan tenkes å komme borti: viser, både gamle og unge, jazz, pop, symfoni-orkestre, opera, country, reggae, moderne klassisk, -absolutt alt har Rock & Roll kommet av gårde med og fått nedtegnet i populærmusikkens lakoniske historiebok: hitlistene. Og dermed spør folk seg nå, etter punk-rystelsene, etter

OK' ærlige, tørrvittige, kloke, råtne Johnnie, det er kanskje over for deg, men for oss andre er det ikke sånn. Vi har det nemlig tytende ut mot oss omtrent, hvor vi enn snur oss etter underholdning. TV, kino, dansegulvet, ukeblader, dagsaviser, Rute 80 - over alt er det noen som er enige med 40-årige Jerry Lee Lewis-fans: »Rock & Roll is here to stay!» Likevel er det ting som tyder på at denne konservative parolen nå er like moden for museet som Jerry Lee sin musikk. Er det sant? Er rock & roll-dyret virkelig dødt? Definitivt og endelig vandret hen, helt til de evige jaktmarker? Jeg vil i det minste påstå at tida er mer enn moden. Jeg mener: hvor lenge skal de samme trøtte klisjeene, og idiotiske ideene og holdningene »begeistre»

Er noe sant?

En kjent og kunnskapsrik norsk kommunist sa på et møte i Sverige våren 1979:

«Gyldigheten av en vitenskap står og faller med om vi kan påvise at den i grunnleggende spørsmål svarer til fakta. Gyldigheten av en religion derimot kan stå og falle med et enkelt dogme, som f.eks. Marias jomfrudom før fødselen. Folk som har en religiøs oppfatning av marxismen og tror den er fullkommen oppdager noen svakheter. Verdensbildet deres bryter sammen, og de gir ut bøker om «guden som sviktet». I dag kommer sånne bøker fra Kina også, fra vestlige intellektuelle som før trodde alt var perfekt under kulturrevolusjonen. Folk som jobber med en vitenskap blir derimot ikke bekymra om de finner ut at noen tidligere vanlige oppfatninger var feil. Er det noen som har hørt om en gruppe fortvilede veterinærer eller tannleger som publiserer sin omvendelse fra sin vitenskap under titler som «guden som sviktet»? Hvis vi ikke tror på noen gud i marxismen kan vi ikke bli sviktet av noen. Derimot kan vi lære av våre feil, bli bedre marxister og forvandle dem til framganger.»

Er noe sant?

Fordi noen har slått med slegge i en drøm som ikke fantes er det noen som idag sier at ingenting lenger er sant. Alt i teorien må forkastes.

I alle samfunn har det vært en heftig debatt om det finnes noen sannhet. Kant, som var en tysk filosof, hevdet at mennesket aldri kunne forstå tingenes vesen til bunns. Han mente at tingen i seg sjøl var en hemmelighet for menneskene. Marxister er uenige i dette. Gjennom vitenskapelige eksperimenter og gjennom å prøve teorier i praksis vil vi få bevis for om teoriene er riktige eller ikke. På denne måten blir teorier til sannheter; de har gjennom vitenskapelige forsøk og menneskets egen praksis bevist sin gyldighet.

Standpunkter vi tidligere har hatt blir ikke gale hvis ikke praksis har bevist at de ikke lenger holder. Ingen marxister er uvillige til å forandre sin teori og sine standpunkter hvis verden i seg sjøl har forandret seg, slik at teoriene ikke lenger samsvarer med virkeligheten. Men da må slike fakta på bordet.

Følg eksemplet fra kulturrevolusjonen: Riv ned gudebildene!

Vårt politiske grunnlag

Ta materialismen som eksempel. Materialismen sier at naturen; materien oppsto før menneskene. Produksjonsforholda og naturen er grunnlaget for menneskenes handlinger og tenkning. Marxister tror ikke på guder, og filosofi og tenkning er et resultat av et gitt samfunn. Har materialismen blitt gammeldags siden Marx og Engels sine dager?

Eller ta dialektikken. Marxister hevder at alt er i bevegelse og at det er motsigelsen i tinga sjøl som driver dem framover. Den samfunnsmessige utviklinga skjer gjennom sprang, katastrofer og revolusjoner. Er det andre måter å forklare naturen og historia på enn gjennom dialektikken?

Eller ta klassekampen. Marxister mener at all historie har vært historien om klassekamp. De forskjellige klassene i samfunnet har ulik stilling og forskjellige livsvilkår. Marxister anerkjenner kampen mellom klassene som drivkrafta i historia. Har klassekampen forsvunnet i dagens Norge? Er dette en forelda del av vårt politiske grunnlag?

Eller ta nødvendigheten av et kommunistisk parti. Marxister mener at et kommunistisk parti er en forutsetning for en sosialistisk revolusjon.

Det kommunistiske partiet må ha stor innsikt og mange erfaringer. Så lenge det kapitalistiske systemet eksisterer kan arbeiderklassen som helhet ikke være i besittelse av disse erfaringene. Derfor må det finnes et kommunistisk parti som forener og leder arbeiderklassen i dens kamp. Har utviklinga den siste tida gjort et kommunistisk parti overflødig?

Slik er det mulig å fortsette. Vårt teoretiske grunnlag er blant annet den dialektiske og historiske materialismen, teorien om klassekampen, den marxistiske politiske økonomien, teorien om staten som et redskap for den herskende klasse, nødvendigheten av et kommunistisk parti, proletariatets diktatur, masselinja, enhetsfrontsprinsippet, tredje verden teorien og rinsippet om nasjonenes rett til sjølstendighet.

Det avhenger av oss sjøl

I slike grunnleggende spørsmål har faktisk marxismen-leninismen tålt påkjenningene tidens tann har gitt den i det tjuende århundre. Det er en ny form for dogmatisme og spontanisme når noen nå har fått slikt hastverk med å forkaste vårt teoretiske grunnlag.

Tiden er inne til å slå fast at vi har et politisk grunnlag og at oppgaven blant annet består i å få bedre kjennskap til dette grunnlaget. Det skal mye vond vilje til for å hevde at dette står i motsetning til å smelte marxismen-leninismen sammen med vårt lands særegne kjennetegn. Det er vel snarere en forutsetning for det. Vi kan f.eks. ta med oss en uttalelse fra den tidligere omtalte kommunisten på veien:

«Klarer vi i Norge å overbevise folk om at vi er ærlige sjølstendige tenkende marxister, som etter beste evne tar rede på fakta og handler ut fra dem, og som ikke frykter for å kaste overbord sånt som fakta viser er galt — ja, da tror jeg også at mulighetene for å styrke oss kraftig er ganske gode. Jeg tror det finnes et reservoar av entusiasme for en sånn marxistisk politikk, som gjør at folk som i dag har forbehold til oss hurtig kan forvandle seg til faste og aktive støtter. Det avhenger av oss sjøl.»

Promoting rørsla, II

Her på Sogn Yrkesskole i Oslo har vi tatt oppfordringa i RÅ nr. 1/81 alvorlig. Men vi har ikke begrensa oss til å kludre R'er på vegg. Vi har starta en plakat-serie der vi presenterer Rød Ungdoms syn på ymse saker.

Et par folk har tatt ansvaret for å få opp en ny plakat hver 1 1/2 uke. Den første var en presentasjon av Rød Ungdoms historie og almene politiske linjer (revolusjon, sosialisme). Den fortalte hva vi i Sogn Rød Ungdom kommer til å arbeide med framover, og hvordan vi aksjonerer, diskuterer politikk og bare kuler'n sammen. Seinere har vi tatt opp aktuelle politiske spørsmål. Alle plakatene har lik layout for at folk skal kjenne dem igjen. Nederst står det med tydelig skrift, og med rød stjerne på svart bønn, «Sogn

Rød Ungdom». I en fast boks oppfordres folk til å bli med, og til å oppsøke kontakt-personen vår.

Disse plakatene fungerer innmari bra, fordi de a) forteller folk at vi fins og hva vi sysler med og b) forklarer hva vi står for og hvorfor. De blir lest av mange, og er forholdsvis enkle og raske å lage.

Vel, det var mye om én av alle de tinga vi driver med. Vi lar tipset gå videre til alle Rød Ungdom-lag på skolene rundt omkring.

Opprørshilsen
Anders & Sæmund
fra Sogn Rød Ungdom

Rød Ungdom har nylig hatt fellesmøte med vår søsterorganisasjon i Sverige som også heter Rød Ungdom. Her ser du deltakerne: Arild Rønsen, formann i Oslo RU, Grethe Knudsen, sentralstyremedlem og Gunnar J. Furahaug, RU talsmann i Sogn og Fjordane, Hasse Johansson, redaktør av Rødluvan og Lars Aronsen, internasjonal sekretær i Rød

Ungdom i Sverige. Møtet hadde en åpen diskusjon om situasjonen i den internasjonale m-l-bevegelsen og landsmøtene i SKP og AKP (m-l). I tillegg tok møtet opp Alta-saken, landsmøteforberedelsene i de to organisasjonene og utvekslet erfaringer rundt kampen mot hasj, og oppbygging av Rød Ungdom.

En plakat blir til

For å vise leserne hvor mye arbeid det ligger bak en baksideplakat, bringer vi her et «gløtt bak kulissene». Slik gikk vi fram da vi skulle lage valgplakat til dette nummeret:

1) Anders Austskog legger fram sitt forslag:

— Valget er en illusjon!

— Klassekamp er direkte aksjon!

Redaksjonen avviser forslaget med knapt flertall.

«RV må med», sies det.

2) Anders legger fram et nytt forslag:

— Allern inn på Tinget!

— Da får vi ham i det minste vekk fra gata!

«For Oslo-sentrert», er redaksjonens dom.

Redaktøren legger merke til det desperate glimtet i Anders' øyne, og gir ham følgende råd: «Hvorfor ikke ta en tur ut og snakke med før-

stegangsvelgere? Kanskje du får noen ideer.»

3) Anders drar ut blant massene, og kommer tilbake med fire filmer og huet fullt av ideer. «Massane er dei verkelege heltane», står det skrivi med sjøllysende bokstaver i aua hans. Han legger fram alt for redaksjonen.

«Du kan når du vil,» er dens lakoniske kommentar. Prosjektet godkjennes.

Resultatet kan du se på baksida. Vil du dele opplevelsen med andre, kan du jo klippe (eller røske) ut hele sida og henge den opp et sted der den syns. Lykke til.

Bruk stemmen og stemmeretten! Og: R-ø-d V-a-l-g-a-l-l-i-a-n-s-e var det, ja. Husk det.

FRA LADA TIL VOLVO

Spenningen var til å ta og føle på da de fem unge opprørerne nærmet seg Skillebekk, et sted i Oslo ved overgangen mellom øst og vest. Kanskje nærmere vest. Akkurat det strøket hvor det kryr av ambassader og hvor det stadig vekk passerer helstrøkne amerikanere som er tre meter brede og sju meter lange og har et lite ovalt skilt bak hvor det står CD. Guttene visste på forhånd at russerne nettopp hadde kassert Ladaene sine og gått til anskaffelse av mer komfortable Volvoer. Derfor var de også hundre prosent klar over at en parkert Volvo med en eller to personer i like godt kunne være sivil-snut som russiske ambassadefolk. At russerne hadde løse boksere gående rundt på ambassadeområdet sitt, visste de også. Mang en forbipasserende kan fortelle om de gneldrende bikkjene som følger deg langsmed hele gjerdet mens du går forbi. De ser ikke akkurat ut som veldresserte kjæledyr.

Alle disse opplysningene hadde de unge aksjonistene skaffet seg gjennom en times spaning i området dagen i forveien. De hadde husket på alt. Tegnet kart over området, planlagt fluktruter og beregnet sanns cirka hvor lang tid politiet ville bruke fra nærmeste stasjon, Victoria Terrasse og til åstedet. Ved full utrykning ville de ikke bruke mange minuttene. Men likevel regnet de spente Rød Ungdom'erne med at sivils-nut og eventuelle russervakter i Volvo var en større fare for dem. De hadde kommet fram til at etter all sannsynlighet streift sivilsnuten ganske ofte rundt i området nå for dagen. Det var jo ikke mer enn et

par—tre dager siden vietnameserne med støtte og hjelp fra Sovjet hadde invadert nabolandet Kampuchea. Ved sånne hendelser passet «kåre» ekstra godt på for eventuelle aksjoner ved ambassadene. Vietnam-ambassaden ligger jo også rett borti gata, så det var enkelt for enhver patruljerende sivil som var lei av søndagsvakta og ventet på noe action — å svippe nedom denne gata «i håp» om at noe ville skje. Ambassadefolk har jo krav på ekstra beskyttelse. Hvis noe skjer dem, kan det gå på sjølve den tungroddede velferdsstatens internasjonale anseelse løs. Oddvar og de andre hvitsnippene i regjeringskvartalet ville ikke like at Norge var i ferd med å bli oppfattet som et urolig og usikkert sted for utenlandske representanter.

Men smålig hensyn kunne ikke aksjonistene våre ta. Sikkert var det de hadde hørt mye fælt om han derre massemorderen Pol Pot. Men sikkert var det også at de hadde hørt om den berømmelige fjæra som ble til ti høns. Og tross alt — selv om kanskje ikke de røde khmerene hadde 110 prosent rent mel i posen, så var landet invadert og to land som i mange år hadde kjempet side om side mot den brutale supermakta USA hadde nå — etter invasjonen — tragisk nok blitt bitre fiender. De fattige bøndene som hadde blitt med i Røde Khmer under krigen mot de amerikanske utsugene, sloss nå mot den mange ganger så sterke vietnamesiske krigsmaskinen. Invasjon var et faktum, og det var for jævli. Jævli var det eneste riktige ordet, og det var dette som fikk våre venner til å trosse kulda og søndagsfre-

den for å gå til aksjon.

Kulderøyken sto om kjeften på dem i det de fulgte gata med trikkeskinner bortover. I en slak sving noen hundre meter borte lå ambassaden — på venstre hånd. Guttene var nervøse og gned handa mot de to halve pilsflaskene hver av dem hadde på innerlomma. Ikke var de ute i dette ærendet for å drikke øl. Så var det da heller ikke øl som befant seg på flaskene. Etter lagsmøtet der de diskuterte den internasjonale situasjonen og innmarsjen i Kampuchea, hadde de tynnet ut rød-maling og hatt på flaskene, korka godt igjen og tørket vekk fingeravtrykk.

En kamerat fra distriktstyret hadde deltatt på møtet som var tidligere i uka. Han la fram forslaget om aksjonen. Nettopp dette laget var valgt ut fordi de hadde ryktet på seg for ikke å være særlig skvetne av seg. Alle sider ved aksjonen ble diskutert. Hadde den i det hele tatt noen funksjon? Var det ikke svært store sjanser for å bli tatt? Tør vi? Til langt på kveld hadde de diskutert, og det var lagsmedlemmene sjøl som til slutt bestemte seg for å gjennomføre oppdraget. Alt ble forberedt. Fyren fra distriktstyret fikk i oppgave å ringe til avisene. — Nøyaktig klokken 19.00 skjer det noe på den sovjetiske ambassaden i protest mot vietnamesernes sovjetstøttede innmarsj i Kampuchea, var det han skulle si. Hverken mer eller mindre. Mer skulle han kun si til Klassekampen. De lovt å være der presis. De hadde også avtalt et sted et godt stykke unna, hvor

de skulle treffe fyren fra distriktstyret, fortelle hvordan det gikk og deretter dra rett hjem. Hvis de ble tatt på flukt fra ambassaden, skulle de bare si de var på vei til kino på Gimle i Frognerveien. «De var allerede seint ute, og det var derfor de hadde det så travelt.» Det var nettopp for å ha det alibiet de hadde valgt dette tidspunktet. Få mennesker utendørs i dette området. Dessuten kun et par minutter til kinoen starter.

Ølflaskene lå tungt og godt i innerlomma i det de gikk videre fordelt på hver sin side av veien. Ikke fritt for at guttene var nervøse nå. Femti meter før ambassaden krysset de som gikk på høyre side av gata sakte over til den andre siden. De hopper over snøbrøya og fortsetter tjue meter bak de andre. I det de kommer til midten av gjerdet til ambassadeområdet, stopper de to første. De blir stående til resten av gjengen ankommer.

Kast! sier han som er pekt ut til å si det. Han er nok nervøs han også, for han sier stikkordet til handlingen for de tre siste har kommet helt fram. Den ene av den blir litt forfjamsset og mister den ene flasken i bakken. Den knuser der. Men resten av flaskene suser gjennom luften. Fem—seks av dem treffer murfasaden med et knas. Malingen er så tynn at den sprer seg over nesten hele fasaden. Et herlig syn. To av flaskene går gjennom vinduene i andre etasje og utløser alarmen. Samtidig setter bikkjene i gang å gjø. Dette var alt guttene rakk å registrere før de sprintet av gårde. Foreløpig har alt gått vellykket. Nå er det om å gjøre ikke å bli tatt. De legger av gårde langs de planlagte rutene. En løper alene og de andre to og to. To av dem har følgende fluktrute; tilbake den gata de kom mot Skillebekk igjen. Gata skulle krysses — også skulle de ta første gate til venstre. Høyere oppe i denne skulle de løpe inn i en port og forsvinne i en labyrint av porter og bakgårder der på høyre side. Deretter skulle de rolig spasere opp til Gimle for så å dra til møtestedet og rapportere.

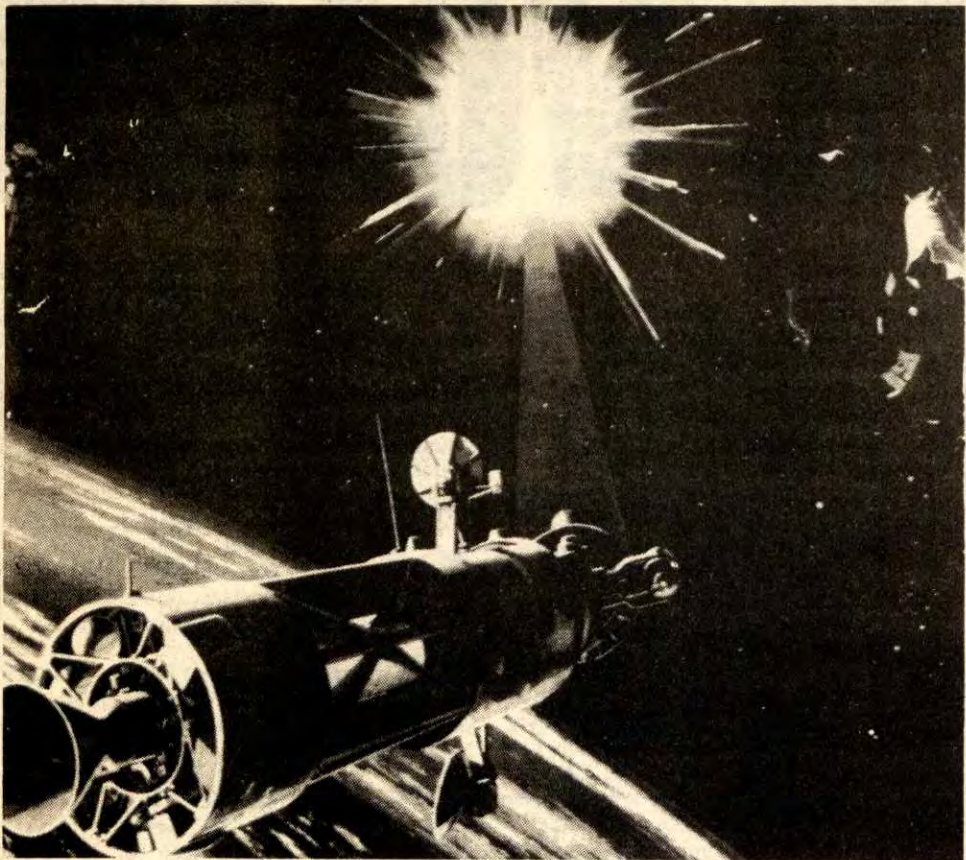
I det de løper fra ambassaden og krysser gata, starter en Volvo med to personer i. Den kommer fra samme side som ambassaden ligger, altså motsatt side av den guttene løper på. Den ene av dem oppfatter situasjonen raskt og hopper inn i en hage, men den andre ser ikke bilen før den kommer mot han i full fart med fullt lys på. Ved siden av føreren sitter en mann med kamera. Han benytter seg av lyset fra bilen og knipser villt. Den flyktende, unge antiimperialisten ser dette til tross for at han blir blendet. Han får nesten panikk i det han ser bilen skyte fart. Den går fortere og fortere, og den kommer rett mot ham. Mellom gata og fortauet ligger en brøytekant. På den andre siden av fortauet er det en mur, cirka halvmeteren høy. Han innser med ett faren for at beina hans kan skvises mot muren hvis bilen ikke stopper snart. Det gjør den ikke. Farten er enda høyere i det bilen tar snøkantene en meter unna gutten. Bilen går rett gjennom brøytekanten. Kanten bremser farten litt, men ikke nok til å stoppe bilen. Gutten klarer akkurat å hoppe over den høyre forskjermen i det bilen smeller rett inn i muren. — Hadde jeg vært et halvt sekund seinere, hadde beina mine vært knust, tenker han og løper videre. — Kanskje var det snøbrøya som reddet meg. Han tør ikke å snu seg for å se om bilen kommer etter, men langer ut det han kan. Det tar ikke mange sekundene før han når tverrgata. Han spinner rundt hjørnet i 110. Ei rett gate, 500 meter rett fram må han ta fatt på nå. — Faan også, hvis den kommer etter, tar den meg igjen med en gang, tenker han. Etter 200 meter tør han snu seg, men heldigvis — ingen Volvo har rundet hjørnet enda. Litt lenger opp treffer han kompis som hoppet inn i hagen. — Her skal vi inn i porten, sier han. De kommer seg inn i labyrintene av porter og bakgårder. Endelig i sikkerhet! Svetten spruter og hold har de begge to. Skulle visst trenet mer likevel.

De roer seg ned og rusler oppover til kinoen, og videre til møtestedet. Der rapporterte de at det gikk greit, og forklarte episoden med Volvoen. Om det var russer eller snut visste de ikke. Uansett hvem det var, fikk de antageligvis gode bilder av en av gjerningsmennene. — Om aksjonen ble vellykket får dere se i avisene i morgen, er alt lederen fra distriktstyret, eller DS som det heter i interne kretser, sier.

Dagen etter kjøper guttene alt som er av Oslo-aviser. Den eneste som har noe om aksjonen, er VG. Et svært bilde av det tilgriset huset og en kort artikkel. Utklippet av oppslaget henger på veggen hos guttene den dag i dag. Dårlig at Klassekampen ikke greide å stille når det endelig var litt action i byen. Det burde det forresten bli mer av, er aksjonistenes enstemmige konklusjon etterpå.

-ska'mpen

Dette er en plateanmeldelse! En gullbelagt grammofonplate forlot jorda i 1977. Den la ut i en uendelighet av stjerner og planeter. Av platens innhold kan nevnes 90 minutter med Beethoven og Bach samt et grynt fra en pukkellhval.

KOSMISKE GRAMMO- FONPLATER

Grammofonplata inneholder forøvrig 118 bilder kodet i lydspekteret. De forskjellige lydene er menneskelige hilsener på 54 forskjellige språk samt noen grynt fra en pukkellhval. Plata inneholder et utsøkt utvalg av jordiske lyder. Alt fra et ras til en rakettoppskytning til elefantfyl og et kyss. Platas fortsettelse er ikke mindre enn 90 minutter med musikk av Beethoven, Bach, Mozart og Blind Willie Johnson, melanesiske fløyter og senegalesiske trommer.

Hensikt?

Hva er så hensikten med å sende noe sånn ut i verdensrommet? Jo, plata er en del av den amerikanske romferden Voyager 1 og Voyager 2. Denne romferden har til hensikt å presentere menneskeheten overfor eventuelle andre sivilisasjoner.

I november i fjor passerte Voyager 1 Saturn, og går derfra ut i det store univers. Mens Voyager 2 skal innom Uranus den 24. januar 1984 og Neptun i august 1989 før den også begir seg ut i kosmos. Vi får bare håpe at eventuelle fremmede vesener får inntrykk av at vi iallefall til en viss grad er relativt intelligente, skulle noen av romskipene lande noe sted.

Carl Sagan har i en bok skrevet om eksperimentet. Boka heter «Murmurs of Earth». Carl Sagan er en kjent astronom, og det var han som sto i spissen for den komiteen som skulle velge ut de forskjellige lydene som skal gi et inn-

trykk av jorda til eventuelle fremmede sivilisasjoner.

Skjer informasjon

Likevel blir det jo en hel rekke av menneskehetens sinnssyke aktiviteter «de» ikke vil få greie på. Undertrykking, krig, fare, selvutslettelse, rik og fattig er kanskje begreper «de» ikke veit om. At nettopp denne ekspedisjonen koster nok penger til å redde hundretusen av mennesker fra sultedøden, er kanskje også noe «de» ikke kan innbille seg. At presidenten i det landet som står bak hele greia skjærer ned u-hjelp som kan redde mange mennesker som har det vondt samtidig som han pumper inn penger og våpen som blir brukt mot frihetsskjempere i El Salvador, er vel også av de ting som våre venner med grønne horn og antenne på hodet ikke får greie på. En journalist i VG tenker seg dette på følgende måte. «Skulle noen ute i Universet finne på å sende et svar på budskapet vil det sannsynligvis komme tilbake med påskriften: Adressaten har begått selvmord.»

Nakne mennesker

Carl Sagan ville også at den kosmiske hilsen skulle inneholde et bilde av et nakent menneskepar. Da ville jo også eventuelle mottagere få se hvordan vi ser ut. Men at de skulle være nakne, ja, det ble for hardt å svelge for den amerikanske organisasjon av redsel for

kum ville reagere. Derfor måtte de nøye seg med en kjønnsløs tegning. Til gjengjeld ville NASA ha med en liste over amerikanske kongressmedlemmer (!).

Skal astronomene få noe nytte av hele ferden, avhenger av den amerikanske kongressen. Den må bevilge 125 millioner dollar til lønninger for astronomene, skal de få fortsette eksperimentet. Er det kanskje hit U-hjelps-pengene som skal kuttet er tenkt?

Gode argumenter

Astronomene har forsåvidt flere gode poenger for denne bevilgningen. Det er nemlig 175 år til neste gang til planetene står i en så utmerket posisjon som det de gjør nå. Det vil si at dette er eneste mulighet til å fullføre en slik romferd før i det 22. århundre. Et annet godt argument er at Voyager inntil nå har vært en vitenskapelig suksess. Den oppdaget to nye måner rundt Jupiter og tre rundt Saturn.

Den fant en ring rundt Jupiter og har allerede oppdaget at de seks ringene rundt Saturn i virkeligheten er 120.

Andre planer

NASA har videre planer. Et romskip skal lande på Mars. Der skal den grave fram prøver og bringe tilbake til jorda. Det vil imidlertid koste to milliarder dollar.

rm

Kilde: Verdens Gang.

Norsk firma tilbyr EKSOTI VIA PO

DISSE VAKRE PIKER +++ 300 ANDRE MEGET VAKRE PHILIPPINSKE PIKER (i alle aldre) SØKER BREVVENN FOR SENERE EKTESKAP I NORGE ELLER ET ANNET SKANDINAVISK LAND. Nummeret under bildene refererer til medlemsnummer i vår nye katalog.

1 PIKE ER BOSATT I NORGE - 2 PIKER ER BOSATT I SPANIA.

Filipinos angriper «Philnor»

Delia Aguilar-San Juan fra Filippinsk Forskningscenter i Connecticut, USA, har sendt RUTE 80 følgende kommentar:

Sjøl om denne «brevklubben» kalt Philnor (en tilsvarende organisasjon fins i New Zealand) virker uskyldig nok på overflata, er det ideologiske grunnlaget dens det samme som rettferdiggjør herredømmet over Tredje Verdens folk og underordninga av kvinnene.

Siden unntakstilstanden ble erklært i Filippinene for åtte år sida, har arbeidsløsa og inflasjonen stadig økt. Forsterka utbytting av det filippinske folket har vært resultatet, og kvinnene har følt det spesielt sterkt. Denne spesielle utbyttinga uttrykker seg gjennom lavere lønninger for kvinner hvis de finner arbeid, gjennom «sex-turene» og prostitusjonen som har spredt seg i byene og

USA-basene, og gjennom alle de som lokkes til å forlate landet for å søke et bedre liv i USA, Italia, Spania, New Zealand etc.

Det er riktig at «Vestens moralske og åndelige oppløsning» ikke har påvirket de filippinske kvinnene. Kvinnelige arbeidere i matvare-, elektronikk- og konfeksjonsindustrien og andre industrier er aktive i organiseringsarbeidet, en virksomhet som er gjenstand for forfølgelse fra myndighetenes side. Forordninga mot streiker kunne ikke hindre kvinner fra å stenge flere konfeksjonsfabrikker i 1977. Kvinner går med i frigjøringshæren New People's Army, den militære grein av Filippinenes Kommunistiske Parti. Ved å arbeide og kjempe sammen med bondene for virkelig landreform, slåss de også for frihet fra imperialistenes herredømme. Kvinner har blitt fengsla, tor-

turet og drept fordi de har tatt standpunkt for folke-massenes interesser.

Nylig besøkte Paven Filippinene. 200 kvinner benytta anledningen til å aksjonere utafor den amerikanske ambassaden. Midt i mengden som daglig flokker seg sammen for å søke visum, spratt plutselig 200 plakater fram som krevde øyeblikkelig amerikansk tilbaketrekking fra basene i Filippinene.

Filipino-kvinner tar del i disse kampene nettopp fordi de anerkjenner at deres verdighet som kvinner ikke kan oppnås uten i sammenheng med nasjonal frigjøring. Den nedverdiggelse av fargede kvinner som Philnor representerer må fordømmes. Vi benytter med glede anledningen til å uttale oss mot den.

I solidaritet,
Delia Aguilar-San Juan,
Connecticut, 23/2-81.

SK HUSSLAVE STORDRE

Unge jenter fra det fattige Filippinene lanseres som eksotiske husslaver på det norske ekteskapsmarkedet.

»Den filippinske kvinne er ikke nevnelig påvirket av den såkalte "kvinnefrigjøring" vi opplever i "vesten" - men setter barn, ektefelle, hus og hjem først av alt», lokkes det med i en presentasjonsbrosjyre fra "brevklubben" Philnor. Vedlagt denne følger en "smaksprøve": Nummererte bilder av ni "vakre piker".

Ei liste med ca. 250 filippinske jentenavn og -adresser selges for 100 kroner, og reiser til Filippinene tilbys til halvparten av vanlig pris. Alle papirer og nødvendige formaliteter blir ordnet. »En slik service fra våre agenter koster nesten ingen ting», heter det i brosjyren.

Alt som kreves av et "brevklubb"-medlem er skrivekunnskap og penger. For under 10 000 kroner kan man sikre seg en filippinsk kone. Rute 80 har gått "brevklubben" nærmere etter i sømmene. Philnors metoder, presentasjonsform og funksjon er reaksjoner, kvinnefiendtlig og har rasistiske undertoner. Rute 80 nøler ikke et øyeblikk med å karakterisere denne "brevklubb"-virksomheten som salg av eksotiske husslaver pr. postordre.

Det finnes flere "brevklubber" og "kontaktbyråer" her i landet. Deres virksomhet er en sak for seg, som vi ikke skal ta opp her. Det som imidlertid gjør Philnor spesiell, er dens kyniske utnyttning av tredjeverdensjenters vanskelige situasjon og den groteske spekulasjon i tilbakeleggende kvinnesyn. Ved hjelp av visjonen om et trygt familieliv i det velstående Skandinavia, får Philnor hundrevis av unge jenter til å framby seg som føyelige, trofaste, huslige og vakre ekteskapspartnere på postordre-kjøttmarkedet.

Velkommen til vår brevklubb med kvinner fra PHILIPPINENE som søker brevvenn/ekteskap i Skandinavia.

Hvis De med Deres henvendelse til oss har alvorlige hensikter å skaffe Dem en brevvenn eller kone fra PHILIPPINENE skulle De ha store muligheter for å lykkes.

Vi tror ikke noen annen europeisk brevklubb kan yde Dem noen bedre service enn det vi kan på dette område.

Fra vi startet PHILNOR i 1977 har et 50-talls normenn vært på PHILIPPINENE for å gifte seg - gjennom oss og vår virksomhet.

Ved innbetaling av medlemskontingenten i PHILNOR kr. 100,- vil De øyeblikkeig få tilsendt - i nøytral konvolutt - vår store medlemsliste over kontaktsøkende filippinske kvinner. Denne listen inneholder ca 250 kvinner i alle aldre og fra alle samfunnslag. De har derfor et meget stort antall kvinner å velge mellom.

Vår brevklubb driver også et utstrakt utlån av fotos av våre kvinnelige medlemmer. Nesten samtlige kvinnelige medlemmer har foto i vårt arkiv. Vi gjør oppmerksom på at det KUN ER SNAKK OM ET KORTSIKTIG LÅN AV FOTOS som må RETURNERES STRAKS ETTER GJENNOMSYN.

Medlemskontingenten i PHILNOR bes betalt over postgiro til [redacted] Tynset for [redacted] herr Edgar Skjenhals, [redacted] og Sverige norske medlemmer. Medlemskontingent fra Danmark og Sverige kan foruten å sendes på postgiro, sendes som sjekk eller ved at De legger en pengeseddel i en vanlig konvolutt med Deres adresse - og sender brevet rekommendert/anbefalet.

Vi står også alltid til Deres tjeneste med svar på spørsmål De måtte ha i forbindelse med Deres korrespondanse med en eller flere filippinske kvinner. Vi vil her innskytte at det lønner seg å skrive til flest mulig kvinner - for De eventuelt har Deres endelige valg av en bestemt.

De kommer så langt - og det er vel derfor De skriver til oss - at De vil reise nedover for å besøke den De skriver til. Her gifte Dem med Deres brevvenn, står vi alltid til med råd og råd for De reiser. Det være seg opplysning, billett, billigste reisemåte etc. etc.

ner og baser. Den beryktede 7. flåte har sitt hovedkvarter her.

Alt dette, i tillegg til økende fattigdom og væpna motstandskamp mot regimet, gjør sitt til at enkelte filippinske kvinner kan se et ekteskap med en skandinav som en kjærkommen måte å komme vekk derfra på. Dette utnytter Philnor grovt.

KVINNEFIENDTLIGHET

I flere år har blader som "Kriminaljournalen", "Aktuell Rapport" og "Ekspress" spredt et råtten syn på sørøstasiatiske kvinner som villige til alt. De har blitt framstilt som underdanige sex-objekter som bare er glade for å tilfredsstille feite skandinaviske mannsjåvinnisters autoritære lyster. Dette er ikke bare beinhard kvinnefiendtlighet og kjønnsfascisme, men bærer sterkt preg av rasisme. Philnor appellerer til de samme følelsene og holdningene, om enn noe mer velpolert og neddempet.

FORDOMMES

»Den nedverdiggelse av fargede kvinner som Philnor representerer må fordømmes», skriver Delia Aguilar-San Juan, fra Filippinsk Forskningscenter i USA i en kommentar. (Se egen artikkel.)

Den filippinske generalkonsulen i Norge er ikke enig. »Det må være en helt frivillig sak», svarer når vi spør om de reint prinsipielle sidene ved Philnors virksomhet. Ellers har han ingen kommentar, da denne saken ligger utenfor generalkonsulatets virkeområde.

Politijadutant Gran ved

Anders Austskog

Gjennom PHILNOR kan også skaffes BILLIGE flybilletter til PHILIPPINENE. Vår forening har spesialavtale med et av verdens ledende flyselskaper - med hvilket De flyr til langt under halv ordinær pris. Ad omvei kan vi også skaffe Dem en billett til ca. 1/3 av ordinær pris. På denne måte koster det ikke mer å reise til PHILIPPINENE enn det koster for 2 uker på Kanariøyene.

Vår brevklubb har også egen AGENT i Manila som kan møte Dem på flyplassen om så ønskes. Likeså har vi egen AGENT i CEBU, våre agenter kan også være Dem behjelpelig med eventuelle papirer for Deres "nyervervede kones pass" om De skulle gifte Dem der nede. En slik service fra vår agenter koster nesten å kunne ty til. En slik service fra vår agenter koster nesten ingen ting - sett med norske øyne og ut fra våre forhold.

Alle våre kvinnelige medlemmer er katolikker - hvilket vil si at De har et livssyn som ikke ligger så langt fra vår norske statskirke.

Det filippinske folket er veldig nysosomt - de har godt humør - er svært gjestfrie og veldig hjelpsomme. Skilsmisse finnes nesten ikke på PHILIPPINENE - så De skulle ha muligheten til å finne Dem en trufast ektefelle der nede.

Etter å ha vært der nede 2 ganger siden 1976 tror jeg også at jeg vil påstå at den moralske og åndelige oppløsning vi ser i "vesten" i dag ikke eksisterer der nede. Den filippinske kvinne er heller ikke nevnelig påvirket av den såkalte "kvinnefrigjøring" vi opplever i "vesten" - men setter barn, ektefelle, hus og hjem først av alt.

Vil også gjøre oppmerksom på at PHILIPPINENE er verdens 3. største engelsktalende land.

Alle henvendelser fra oss kommer i lukket nøytral konvolutt og også De kan tilskrive oss under personlige navn. ALLE SOM ØNSKER MEDEMSLISTER OVER KVINNELIGE NORSKE MEDEMMER FAR DETTE PÅ ANFORDRING.

Det hender også ofte vi har PHILIPPINSKE kvinner som er bosatte i Norge blant våre medlemmer.

TYNSET, poststemplets dato

Edgar Skjenhals

Rosemarie Skjenhals/filipino

INVITASJON til GRUPPEREISE til PHILIPPINENE I OKTOBER 1981

Brevklubben PHILNOR inviterer herved til tegning av gruppetur til PHILIPPINENE i oktober 1981. Avreisedato 4/10 - opphold 7 - 45 dager.

Rosemarie og Edgar Skjenhals blir med som reiseledere på turen - Vårt opphold vil bli på 4 uker (vår sommerferie).

Reisen går med vanlig rutefly - KOREAN AIRLINES - som forevrigt flyr på Europa med en BOEING 747 (jumbojet).

Vanlig pris til MANILA (tur/retur) er i dag ca. kr. 15.000,-

Brevklubben PHILNOR har imidlertid oppnådd betydelige rabatter og kan tilby turen for kr. 7.150,- tur/retur. Dette til tross for den senere tids store prisoppgang på flybilletter.

tersom De er medlem av PHILNOR og derigjennom kan gjøre Dem nytte av vårt flytilbud - ber vi Dem vennligst SNAREST meddele oss om De er interessert i en slik tur til PHILIPPINENE til høsten.

Vi unnlater ikke å gjøre oppmerksom på at det er begrenset med plasser på en slik tur og at De derfor må gi oss et svar ganske snart hvis De er interessert i dette.

Et opphold på PHILIPPINENE vil bli på 7 - 45 dager og De vil da bo hos Deres brevvenninne helt gratis - Således skulle denne ferien bli vel så billig som en tilsvarende på Grand Kanaria e.l.

En rekke normenn har i den senere tid giftet seg med filippinske jenter - og etter det vi vet har alle parter det veldig godt sammen.

Skulle De ha kommet så langt i Deres korrespondanse med en filippinsk jente at De ønsker å gifte Dem der nede kan dette lett la seg ordne under den tiden De oppholder Dem der nede.

EVENTUELL INTERESSE FOR DENNE GRUPPEREISEN TIL PHILIPPINENE BES VENNLIGST MEDDELT OSS STRAKS PR. BREV ELLER PÅ TELEFON TYNSET 444 etter kl. 18 oo. Tlf. 063.61100 linje 444

Med vennlig hilsen
Brevklubben PHILNOR

Rosemarie Skjenhals

Edgar Skjenhals

Adresse: Postboks 80 69 36

HENDIG FORMAT PÅ BUSS OG TRIKK

RUTE 80

—Stopper ikke før Utopia

Bli den første med det siste—

ABONNER på Rute 80

—Et helt år for kun kr.35,—

Send denne slippen til

Rute 80, Box 4702, Sofienberg, Oslo 5

og du får innbetalingsblankett tilsendt.

Navn.....

Adresse.....

Poststed.....

UOVERENSSTEMMELSER I DEN EUROPEISKE ARBEIDERBEVEGELSE

De viktigste taktiske uoverensstemmelser i arbeiderbevegelsen i Europa og Amerika i dag går ut på en kamp mot de to store retningene som avviker fra marxismen, som faktisk er blitt den herskende teori i denne bevegelsen. Disse to retningene er revisjonismen (opportunisten, reformismen) og anarkismen (anarko-syndikalismen, anarko-sosialismen). Begge disse avvikene fra den marxistiske teori og den marxistiske taktikk som hersker i arbeiderbevegelsen, har gjort seg gjeldende i forskjellige former og forskjellige avskygninger i alle siviliserte land gjennom arbeiderbevegelsens mer enn halvhundreårige historie.

Alene denne kjensgjerning viser at disse avvikene ikke kan forklares som tilfeldigheter eller feil hos enkeltpersoner eller grupper, og heller ikke med innflytelse av nasjonale særegenheter eller tradisjoner osv. Det må være grunnleggende årsaker i det økonomiske system og i karakteren av alle kapitalistiske lands utvikling som stadig framkaller disse avvikene. En liten bok som ble gitt ut i fjor av en hollandsk marxist, Anton Pannekoek. «De taktiske uoverensstemmelser i Arbeiterbewegung» (Anton Pannekoek: «Die taktischen Differenzen in der Arbeiterbewegung», Hamburg, Erdmann Dubber, 1909), er et interessant forsøk på en vitenskapelig undersøkelse av disse årsakene. I vår videre utgreiing skal vi gjøre leseren kjent med Pannekoeks konklusjoner, som ubestridelig er riktige.

En av de dypeste årsaker som periodisk fører til uenighet om taktikken, er selve arbeiderbevegelsens vekst. Hvis en ikke bruker et eller annet fantastisk ideal som kriterium på denne bevegelsen, men betrakter den som en praktisk bevegelse av vanlige mennesker, blir det klart at vervingen av stadig større mengder av nye «rekrutter», innrulleringen av nye lag av de arbeidende masser uunngåelig må være ledsaget av vakling på teoriens og taktikkens område, gjentakelser av gamle feil, midlertidig tilbakevenden til foreldede synsmåter og foreldede metoder osv. Arbeiderbevegelsen i hvert land bruker periodisk mer eller mindre energi, oppmerksomhet og tid på å «lære opp» rekrutter.

Dessuten er tempoet i kapitalismens utvikling forskjellig i de forskjellige land og på forskjellige områder av folkehusholdningen. Marxismen blir lettest, hurtigst, mest fullstendig og varig fordøyd av arbeiderklassen og dens ideologer der hvor storindustrien er mest utviklet. Økonomiske forhold som er tilbakeleggende eller som er hemmet i sin utvikling, medfører stadig at det dukker opp tilhengere av arbeiderbevegelsen som bare mestrer visse sider ved marxismen, bare visse deler av det nye livssynet, eller enkelte paroler og krav, og ikke er i stand til å foreta et avgjort brudd med det borgerlige livssyns tradisjoner i sin alminnelighet og med det borgerlige demokratiske livssynet i særdeleshett.

En annen stadig kilde til meningsdivergenser er den dialektiske karakter hos samfunnsutviklingen, som foregår i motsetninger og gjennom motsetninger. Kapitalismen er progressiv fordi den ødelegger de gamle produksjonsmåtene og utvikler produktivkreftene, men samtidig, på et bestemt utviklingsstadium, hemmer den produktivkreftenes vekst. Den utvikler, organiserer og disiplinere arbeiderne — og den knuser, undertrykker, fører til utarming, fattigdom osv. Kapitalismen skaper sin egen bane, men den skaper selv elementer av et nytt system, men samtidig, uten et «sprang», forandrer disse enkeltelementer ingenting i den alminnelige tingenes ordening og røtter ikke ved kapitalens herredømme. Marxismen, den dialektiske materialismes teori, er i stand til å omfatte disse motsetningene i det virkelige liv, i kapitalismens og arbeiderbevegelsens virkelige historie. Men det er overflødig å si at massene lærer av det virkelige liv og ikke av bøker, og derfor er det at visse individer eller grupper stadig overdriver, opphører til en ensidig teori, et ensidig taktisk system snart det ene og snart det andre trekk ved den kapitalistiske utvikling, snart den ene og snart den andre «lærdom» av denne utviklingen.

Borgerlige ideologer, liberale og demokrater som ikke forstår marxismen og ikke forstår den moderne arbeiderbevegelsen, hopper stadig fra den ene hjelpeløse ytterlighet til den andre. En gang forklarer de alt med den påstand at ondsinnete personer «hisser» klasse mot klasse — en annen gang trøster de seg med den påstand at arbeiderpartiet er et «fredelig reformparti». Både anarko-syndikalismen og reformismen, som griper fatt i en side ved arbeiderbevegelsen, opphører ensidigheten til en teori og erklærer at slike tendenser eller trekk hos denne bevegelsen som er særegne for en bestemt periode og bestemte vilkår for arbeiderklassens virksomhet, gjensidig utelukker hverandre — må betraktes som et direkte produkt av dette borgerlige livssynet og dets innflytelse. Men det virkelige liv, den virkelige historie omfatter disse forskjellige tendenser, akkurat som livet og utviklingen i naturen omfatter både langsom utvikling og plutselige sprang, brudd på kontinuiteten.

Revisjonistene mener at alle betraktninger om «sprang» og den grunnleggende motsetning mellom arbeiderbevegelsen og hele det gamle samfunn bare er fraser. De betrakter reformer som en delvis virkeliggjøring av

Her trykker vi en artikkel av bestseller-forfatteren V.I. Lenin, første gang publisert desember 1910. Han slår her både mot anarko-syndikalisme og reformisme. Vi beklager den gammelmodige og noe ubehjelpelige oversettelsen. Men vi får jo høre så ofte at vi skriver for «radikalt» ellers, så da.

sosialismen. Anarkosyndikalistene forkaster «detaljearbeidet», især utnyttningen av parlamentetribunen. I virkeligheten betyr den sistnevnte taktikk at en venter på de «store dager» og ikke evner å beherske de krefter som skaper store hendinger. Begge er en hindring for det viktigste og vesentligste, nemlig arbeidernes samling i store, mektige og riktig fungerende organisasjoner som er i stand til å fungere riktig under alle forhold, organisasjoner som er fylt av klassekampens ånd, klart ser sine mål og er oppdratt i det sanne marxistiske livssyn.

Her vil vi tillate oss et lite sidesprang og i parentes gjøre oppmerksom på, for å unngå mulige misforståelser, at Pannekoek illustrerer sin analyse utelukkende med eksempler fra den vesteuropeiske historie, spesielt Frankrikes og Tysklands historie, og fullstendig ser bort fra Russland. Når det av og til kan se ut som om han hentyder til Russland, er det bare fordi de grunnleggende tendenser som har ført til visse avvik fra den marxistiske taktikk, også kan iakttas i vårt land, trass i den veldige forskjellen mellom Russland og Vesten i kultur, tradisjoner, historie og økonomi.

En overmåte viktig årsak til uoverensstemmelser mellom deltakerne i arbeiderbevegelsen er endelig forandringene i taktikken hos de herskende klasser i sin alminnelighet og hos borgerskapet i særdeleshett. Hvis borgerskapets taktikk alltid var den samme eller i det minste ensartet, ville arbeiderklassen fort lære å svare på den med en taktikk som også alltid var den samme eller ensartet. I virkeligheten utvikler borgerskapet i alle land uunngåelig til herskesystemer, to metoder for å kjempe for sine interesser og opprettholde sitt herredømme, metoder som snart avløser hverandre og snart fletter seg sammen i de forskjelligste kombinasjoner. Det er for det første voldsmetoden, den metoden som går ut på å nekte alle innrømmelser til arbeiderbevegelsen, metoden med å støtte alle gamle og utlevde institusjoner, metoden med uforsonlig motstand mot alle reformer. Dette er kjernen i den konservative politikken, som i Vest-Europa mer og mer opphører å være godseierklassenes politikk og mer og mer blir en avart av den alminnelige borgerlige politikk. Den andre metoden er «liberalismens» metode, skritt i retning av utvikling av politiske rettigheter, reformer, innrømmelser osv.

Borgerskapet går ikke over fra den ene metoden til den andre på grunn av onde hensikter hos enkeltpersoner og ikke vilkårlig, men på grunn av de fundamentale motsetninger i dets egen stilling. Et normalt kapitalistisk samfunn kan ikke utvikle seg med framgang uten et fast representativt system, uten bestemte politiske rettigheter for befolkningen, som må utmerke seg ved, forholdsvis høye «kulturelle» krav. Disse kravene om et visst minimum av kultur skapes av betingelsene for den kapitalistiske produksjonsmåten med dens høye teknikk, innviklethet, smidighet, bevegelighet, den hurtige utvikling av konkurransen på verdensmarkedet osv. Vakling i borgerskapets taktikk, overgang fra maktssystemet til systemet med tilsynelatende reformer er derfor karakteristisk for alle

de europeiske lands historie i det siste halve århundre, men samtidig utvikler de forskjellige land hovedsakelig den ene eller den andre metoden i bestemte perioder. Eksempelvis var England i sekstiårene i det 19. århundre det klassiske land for den «liberale» borgerlige politikk, mens Tyskland i sytti- og åttiårene holdt seg til maktmetoden osv.

Da denne metoden hersket i Tyskland, vakte dette systemet, ett av de borgerliges styresystemer, et ensidig ekko i framgangen for anarkosyndikalismen eller anarkismen, som den ble kalt den gang (de «unge» i begynnelsen av nittiårene, Johann Most i begynnelsen av åttiårene). Da det i 1890 inntrådte en vending i retning av «innrømmelser», viste det seg, som alltid, at denne vendingen var enda farligere for arbeiderbevegelsen, og at den fant en like ensidig gjenklang i form av borgerlig «reformisme»: opportunisten i arbeiderbevegelsen. «Det positive og reelle mål for borgerskapets liberale politikk», sier Pannekoek, «er å føre arbeiderne bak lyset, å splitte deres rekke og gjøre deres politikk til et avmektig haleheng til den avmektige, alltid avmektige og døgnflueaktige skinnreformbevegelsen.»

Ikke sjelden når borgerskapet for en viss tid sitt mål gjennom en «liberal» politikk. Denne er, som Pannekoek med rette bemerker, en «klurer» politikk. En del av arbeiderne, en del av deres representanter lar seg stundom bedra av de tilsynelatende innrømmelsene. Revisjonistene hevder at læren om klassekampen er «foreldet», eller de begynner å føre en politikk som i virkeligheten går ut på å avstå fra klassekampen. Saksakene i den borgerlige taktikk framkaller en styrkelse av revisjonismen i arbeiderbevegelsen, og ikke sjelden skjerper de uoverensstemmelsene innenfor arbeiderbevegelsen til direkte splittelse.

Alle årsaker av denne art framkaller meningsdivergenser om taktikken innenfor arbeiderbevegelsen, i proletariatets rekke. Men det fins ikke og kan ikke finnes noen kinesisk mur mellom proletariatet og de lag av småborgerskapet, deriblant også bønderne, som kommer i berøring med det. Det er klart at når enkeltpersoner, grupper og lag går over fra småborgerskapet til proletariatet, så må det i sin tur nødvendigvis framkalle vakling i proletariatets taktikk.

De erfaringer som arbeiderbevegelsen i de forskjellige land har gjort, hjelper oss til å forstå kjernen i den marxistiske taktikk i konkrete, praktiske spørsmål; de hjelper de yngre land til klarere å se den virkelige klasse-messige betydning av avvikene fra marxismen og bekjempe disse avvikene med større hell.

Desember 1910.

Frydenlund inviterer okkupanter

Borgerkrig truer den eritreiske frigjøringskampen

Knut Frydenlund omtalte også de borgerkrigsliknende tilstandene som råer i Eritrea. Ifølge NTB-meldinga sa Frydenlund bl.a.: «Den norske regjering håper at en plan om folkeavstemning og våpenhvile i Eritrea-krigen kan gi grunnlag for en tilnærming mellom partene i den langvarige krigen... Planen om folkeavstemning og våpenhvile er lagt fram av den største av de to frigjøringsbevegelsene i Eritrea.»

Nå er det kanskje ikke å vente at utenriksministeren som representant for vertskapet tar til orde for en fordommelse av angriperen i denne krigen, nemlig den etiopiske regjering og dens nære

Ifølge en NTB-melding sa Knut Frydenlund i Stortingets spørretime at den norske regjeringa har invitert en etiopisk regjeringsdelegasjon til Norge i mai. Representanter for et regime som i 20 år har undertrykket den rettferdige, eritreiske frigjøringskampen. Dette besøket må ikke gå upåaktet hen, men bør kunne samle alle Eritrea-venner til protestaksjoner.

forbundsfele Sovjetunionen. Men ett minstekrav bør vi kunne stille til vår utenriksminister og det er at han setter seg inn i alle sider ved Eritrea-krigen og at en redegjørelse for Stortinget baserer seg på slike fakta. Dessverre så tilfredsstilte ikke Frydenlunds redegjørelse et slikt minimumskrav.

For det første

Det er riktig at planen om folkeavstemning er lagt fram

av en av de to frigjøringsbevegelsene, EPLF. (Eritrean Peoples Liberation Front). Men det Frydenlund ikke nevner er at den andre frigjøringsbevegelsen ELF (Eritrean Liberation Front) har fordømt denne planen. Hvorfor? Fordi planen ikke slår fast hovedkravet om full nasjonal uavhengighet, men tvertimot åpner for politiske løsninger som vil bety innlemmelse i Etiopia.

For det andre

så er det påkrevet å rette opp en klar feil i Frydenlunds redegjørelse: EPLF som overfor representanter for den etiopiske regjeringa har reist dette forslaget, er den minste og sannsynligvis den svakeste av de to frigjøringsbevegelsene. EPLF har sine styrker konsentrert i områder nord i Eritrea. ELF er spredd over hele landet og kontrollerer desuten den strategisk viktige grensa til Etiopia.

For det tredje det som her er nevnt noe av bakgrunnen for den utrolig vanskelige situasjonen folket i Eritrea befinner seg i. På den ene side stadig militære sammenstøt mellom ELF og EPLF som har pågått siden i sommer. Et nytt tegn på forverring av forholdet frigjøringsbevegelsene i mellom er inngåelsen av samarbeidet mellom EPLF og en etiopisk frigjøringsbevegelse fra Tigrainprovinnsen, TPLF. TPLF har sendt noen tusen soldater inn i

Eritrea. Beklageligvis har en rekke av disse blitt satt inn i kamper mot ELF!

Det er mulig at den etiopiske regjeringa ser seg tjent med å gå til forhandlingsbordet på grunnlag av EPLF's plan. Uansett har dette allerede utdypet motsetningene frigjøringsbevegelsene i mellom og gjort at en ny våpenhvile og enhetsavtale i nærmeste framtid synes svært usannsynlig.

Gjett hvem som vil tjene på en slik utvikling? Mon tro om utenriksministeren har tenkt over dette?

Hilsen Eritrea-venn.
Oslo 28/2-81.

DUKK OPP PÅ DOKKA

Nå har du sjansen til å oppleve sommerleirstedet Skili på Dokka. Siste uka i fellesferien arrangerer nemlig Rød Ungdom landsleir der. Stedet ligger bratt oppe i lia med utsikt over en vakker dal. Husene er pussa opp og ominnreda så folk trenger ikke være redd for at det ikke blir komfortabelt nok. Sjanse til fjellturer og uteliv for de som digger det. Ja, t.o.m. bading i elva.

Sommerleir 18. – 25. juli

Diskusjonstemaene:

Vi får ikke fordøyd sjokket fra det ene innsparebudsjetten til det neste velter over oss.

Hvorfor skjer dette i det oljerike Norge? Hvordan kan Rekssten lure unna millioner mens vi andre blir flådd bare vi tar en busstur eller skal ha oss litt mat? Vi skal ta opp den marxistiske teorien om at kapitalismens kriser er uløselige og tvinger fram sosialismen. Hva skal folk gjøre med denne desperate sparepoli-

tikken til stat og fylke — hvordan reise kampen? Men først og fremst skal diskusjonen ruste oss til...

Valgkampen

Gi et godt svar på hvor penga skal tas fra. Følge opp diskusjonen i Røde Fane om hvordan vi mener oljepenga skal brukes.

Dessuten blir det valgkampverksted med gjennomgang av RV og de andre partienes programmer, taleteknikk, debattpaneler o.l.

Minileir om skolepolitikk

12.—15. august blir det seminar/minileir spesielt for skoleelever som jobber i fellesferien og derfor ikke kommer seg til Dokka. Opplegget er ingen erstatning for Dokka fordi det blir hoveddiskusjon om skolepolitikk: Nytt for-

slag til Rød Ungdoms skoleprogram, om kampen mot nedskjæringene og et hovedtema om Operasjon Dagsverk til høsten.

Sted er ennå ikke klart, det kommer bl.a. an på hvor mange som melder seg på nå.

Fjellfolk — se her!

For alle Alta-aktivister, Natur- og Ungdommere, grønnsaksspisere, naturfrikere, fjellfolk, idrettsnarkomane eller rett og slett ungdom som er ute etter en litt annerledes leir tilbyr Rød Ungdom i år Vandreleir på Hardangervidda, 4.—11. juli. Diskusjonene blir noe av det samme som på hovedleiren på Dokka, men med endel spesialdiskusjoner om natur- og miljøvernaker,

Alta, atomkraft, same-spørsmålet osv. Alle som har gått vandreleir før, sier at diskusjonene blir helt spesielle fordi du kommer mye nærmere innpå hverandre på en sannen tur. Dessuten er det en skikkelig kombinasjon av ferie, naturopplevelser og politikk.

På denne leiren er det spesielt viktig med påmelding i god tid.

Hva er marxisme?

blir kanskje den mest spennende debatten. I ei tid nå har det rast store diskusjoner i hele den internasjonale m-l-bevegelsen om marxismen-leninismen fortsatt er brukbar eller om store deler av teoriene er blitt tilstivna dogmer. Mange er forvirra over hvilket grunnlag Rød Ungdom egentlig står på (se innlegg fra Therese i dette nr.). Leiren skal delvis følge opp de debattene som har vært, men starter i en annen ende: Gjennomgang av de grunnleggende teoriene som historisk materialisme, dialektikken, staten, partiteorien, maselelinja, Tienfolket og prøve dem mot den norske virkeligheten og mot andre ideologier som anarkismen, Sovjet-ledernes revisjonisme, sosialdemokrati osv.

Kamp mot rusgift

Hvordan skal Rød Ungdom utvikle kampen mot hasj, «Slå tilbake», bevegelsen som er starta nå? Hvorfor er vi mot legalisering av hasj? Hva er praksisen på alkohol? Hvilke holdninger har utvikla seg blant ungdommen nå, hvilke vil vi styrke, hvilke vil vi bekjempe?

Det blir Afghanistan-dag, en mengde seminarer, veggavisde-

batt, idrett og kultur.

Det er begrenset med inneplasser på Dokka og det kan bli fullt. Dessuten må vi vite hvor mange som kommer for å bestille mat, velge ut gruppeledere, ansvarlige osv. Alle som melder seg på skal få forberedelsesmateriale til-

sendt. Derfor: det er ingen grunn til ikke å løpe til nærmeste RULag du kjenner og melde deg på. Hvis ikke det er mulig, send slippen nedafor i posten.

Prisen er ikke endelig fastsatt, men vil ligge rundt 350—400 kr.

gekå

Påmeldingsslipp:

- ☐ Jeg melder meg på Rød Ungdoms sommerleir på Dokka
- ☐ Jeg melder meg på Rød Ungdoms vandreleir
- ☐ Jeg melder meg på Rød Ungdoms minileir for skoleelever

Navn:

Alder:

Adresse:

Vil ha inneplass:

(gjelder ikke vandreleiren)

Vil ligge i telt:

Sendes: Rød Ungdom, boks 610, Sentrum, Oslo 1.

☐ Jeg har betalt påmeldingsgebyr kr. 100,- til postgirokonto ???

Hovedsakene i valgkampen

av Knut Ivar Skeid

I valgkampen er det Rød Valgallianses oppgave å rette søkelyset mot de sakene ungdommen kjemper for. Det er viktig fordi de andre partiene er i ferd med å gjøre valgkampen til en kamp om hvem som skal bli ny statsminister: Willoch eller Harlem Brundtland.

For høyt offentlig forbruk

Rød Valgallianse går imot dette. Vi må peke ut hovedsaker i valgkampen og stille de andre partiene til ansvar for den politikken som føres i Norge idag. Den er ikke til fordel for arbeiderklassen, folket og ungdommen.

De to hovedsakene i valgkampen for Rød Valgallianse blir *statens økonomiske politikk og forsvars- og fredspolitik*. I ei tid der olje- og eieinntektene øker, og hvor statens tilbud til ungdommen skjæres ned på alle områder er det viktig å slå fast at vi er for et høyt offentlig forbruk.

Mot nedskjæringene

Et utvalg nedsatt av Nordisk Råd slo fast at det eneste tiltaket vi med sikkerhet vet forebygger stoffmisbruk blant utsatte ungdomsgrupper, er utbygging av fritidsklubber. Til tross for dette skjæres bevilgningene ned over hele landet.

Einar Førde har nå sagt at det ikke blir aktuelt å innføre skolepenger i den videregående skolen. Men det forhindrer ikke at den samme Førde i spørretimen i Stortinget i januar godkjente at endel fylker har innført egenandel ved skyss. I virkeligheten er ikke dette noe annet enn å innføre skolepenger. Lov om videregående opplæring slår fast at det er fylkenes ansvar å sørge for at elevene får fri skolegang og dekket utgifter til skoles-

kyss. I denne saken er det tydelig at myndighetene ikke en gang følger opp sin egen lov.

Ungdomsgarantien

Før valget i 1977 ga regjeringa den såkalte ungdomsgarantien. De lovte at all ungdom under 20 år skulle være sikret arbeid eller utdanning etter endt ni-årig skole. 1981 skulle den vært virkeliggjort. Vi opplever at like mange unge går arbeidsløse som før, og at de vanskeligst stilte skyves ut av den videregående skolen fordi de ikke har råd til å gå der lenger. Ungdomsgarantien er det beste beviset på at DNA og AUF's valgflesk før valgene er lite verdt. Rød Valgallianse krever at regjeringa innfrir ungdomsgarantien og at den utvides til å gjelde ungdom under 25 år.

Den andre store saken i valgkampen blir forsvars- og fredspolitik. SV har allerede

bestemt at deres hovedsak i valgkampen blir nedrustning. Rød Valgallianse stiller krav om at den norske regjeringa forlater sin usle politikk i forhold til supermakta Sovjet. Eksemplene er mange. Holdninga til OL-boikott etter invasjonen i Afghanistan var mildt sagt uklar. Frydenlunds og Steens reiser til Kreml er også det motsatte av virkelig fredspolitik. Norge må utve-

tydig ta avstand fra alle overgrep mot lands rett til uavhengighet. Sovjet må isoleres på den internasjonale arena. Dette er det eneste virkemiddelet som kan stoppe Sovjets ekspansjonisme og trykke verdensfreden. Et annet fredsforebyggende tiltak er støtte til frigjøringsbevegelser som slåss mot Sovjets imperialism. Vi må også kreve et sterkt uavhengig forsvar og at en eventuell atomfri sone i nord-områdene også innbefatter sovjetiske våpen innretta på Norden.

Skill kirke/stat

De andre sakene som Rød Valgallianse vil prioritere i ungdomsvalgkampen er forbud av ny-nazistiske organisasjoner, for økt norsk støtte til land og folk i den tredje verden, skille kirke/stat og mot kristen formålsparagraf i skolen og vi må gå imot alle usolidariske holdninger som kan få gjennomslag i det kriseramte Norge. Til slutt må vi i valgkampen vise at det bare er sosialismen som kan løse de problemene som kapitalismen medfører. Å tro at kapitalismen kan frigjøre folkeflertallet bare en regjering fører en god nok politikk er et klassisk kjennetegn på de borgerlige partienes propaganda i valgkampen.

UNGDOMSVALGKAMPEN

Rød Ungdom vil satse alle krefter på valgkampen. Ungdom som ellers sier de er motstandere av all politikk ender opp foran TV-skjermene i den hektiske valgkampinspurten. Valgmøtene på skolene er godt besøkt.

Valgkampen er derfor en enestående anledning for oss til å komme ut til tusenvis av

ungdom med en revolusjonær politikk. Men vi må derfor sørge for at Rød Valgallianses valgkamp blir preget av ungdom og at ungdomsakene blir satt i sentrum. Og Rød Valgallianse skal nå flertallet av ungdommen, ikke et lite mindretall som kanskje er spesielt interessert.

De borgerlige ungdomsorganisasjonene er i full gang med valgkampen. Deres rolle er i første rekke å fungere som radikale alibier for sine respektive moderpartier. Før forrige valgkamp kjørte AUF helsides annonser i dagspressa som gikk inn for naturvern og som oppfordret ungdommen til å stemme Arbeiderpartiet. På samme måte har Unge Høyre hatt et mer ressursvennlig program enn Høyre. På denne måten forsøker de borgerlige ungdomsorganisasjonene å fiske stemmer i grupper som er motstandere av partienes politikk. Rød Valgallianse og Rød Ungdom må avsløre dette spillet i valgkampen.

Og hvis det er noen som tror at partiene misliker at ungdomsorganisasjonene er i opposisjon tar de grundig feil. Hør bare hva Arbeiderbladet skriver på lederplass om AUF i forbindelse med deres landsmøte:

«Det er naturlig for ungdom å være radikal... Radikalismen har noe av det ungdommelige opprør i seg. AUF er en viktig organisasjon for arbeiderbevegelsen... Standpunktene vil ikke alltid være de samme, men grunnholdningen er den samme og de politiske måla de samme. AUF er en pen bukett blant de hundre blomster som skal blomstre for at norsk arbeiderbevegelse skal være en levende bevegelse.»

Lederen slår fast at målsettingene er de samme, men at AUF er Arbeiderpartiets salt i maten.

Det samme ser vi i forbindelse med nedskjæringene på skolene. Unge Høyre og AUF går imot, moderpartiene står i spissen for å gjennomføre de økonomiske nedskjæringene.

Stem for det revolusjonære alternativet.

Folkeaksjonen mot Hasj

Ja, nå er det på høy tid at ungdommen gjør noe sjøl, at vi selv går i spissen for en holdningsendring på bruken av hasj, og presser myndighetene til bevilgninger innen alle sektorer som kan virke forebyggende. En aksjon med en slik målsetting er nå blitt starta; «Folkeaksjonen mot Hasj» (FMH). Den får støtte av et tjuetalls forskjellige organisasjoner, fra Fremskrittspartiet til SU, RU og forskjellige edruskaps- og rusgiftsorganisasjoner.

Men det som vil være den bærende krafta i aksjonen, er grasrota, vanlig ungdom som ønsker å jobbe for en levende ungdomskultur, og for en breiere aktivitet og interesse blant Ungdom. Og vil bekjempe den passiviseringa som bare har økt de siste årene. En medvirkende faktor til denne passiviteten er det økte omfanget hasjen har fått; fra bare å være et storby-

problem har det nå spredt seg utover nesten hele landet. Det finnes i nesten alle ungdomsmiljøer og når stadig yngre aldersgrupper.

I andre land bl.a. USA er liberaliseringen av hasj og pot blitt svært akseptert, og det er i en rekke stater avkriminalisert. I spissen for dette står halvintellektuelle privilegerte folk, som klarer å begrense sitt eget forbruk, og bruker det som et uproblematiske, dekadent nytelsesmiddel. Folk uten de forutsetningene en solid bakgrunn og en interessant jobb betyr, blir sløva ned og passivisert. De flykter vekk fra den dritt-tilværelsen samfunnet tilbyr dem, istedenfor å gjøre opprør og drive politisk arbeid. Dette er et veldig påfallende trekk som er langt mere utviklet i USA enn her hjemme, og det er ikke tvil om at det har sammenheng med deres aksepterende holdning til pot. I Norge er liberaliserings-

strømningene på veg til å slå god rot. Men for å hindre at det samme skal skje her som i USA, må vi selv gå i spissen.

Kristin Halvorsen er en av initiativtakerne og drivkreftene bak den nystartede Folkeaksjonen. Hun oppfordrer folk over hele landet til å ta kontakt, og drive arbeid på hjemstedet, på skolen, i fritidsklubben eller andre steder der det er grobunn for slå-til-bake-grupper.

RUTE 80: — Kristin, til å begynne med, hva slags motiver hadde dere til å starte Folkeaksjonen, det finnes fra før av mange antirusgift organisasjoner. Kunne ikke dere kjempe mot hasjen innen en av disse?

K. H.: — De organisasjonene som hittil finnes, har hatt som formål å hjelpe folk som allerede er narkomaner. De prioriterer og debatterer saker som f.eks. for og imot tvangsinnleggelse av narkomane. Vi

HASJISJ TIL 30 MILLIONER

■ Politiet i Italia undersøker her en haug med 2000 pakker hasj som ble oppdaget i en kjølebil i Trieste. Det dreier seg om narkotika til en verdi av nær 30 millioner kroner. Lasten, som ble kjørt av to libanese i en lastebil med skilt fra Kuwait hadde Nederland som mål. (NPS/AP-foto)

ønsker ikke at våre medlemmer skal føle seg presset til å måtte ta standpunkt til slike ting. Vårt formål er å henvende oss til de store ungdomsgruppene som hittil ikke er rammet. Vi vil skape en opinion og aktivisere ungdom til å gå imot den legaliserings-tendensen som har sivnet inn i nesten alle ungdomsmiljøer.

RUTE 80: — Hvorfor en Aksjon mot Hasj, er ikke alkohol vel så passiviserende, og farligere, fordi det nyttes i et langt større omfang og er akseptert blant størsteparten av befolkningen?

K. H.: — For det første har alkohol en lang tradisjon og kultur i landet vårt. Og fordi det brukes av så mange vil arbeidet for å bekjempe og redusere alkoholforbruk bli langt vanskeligere og mere omfattende. Derimot hasj er fortsatt et ikke-akseptert rusmiddel for de fleste, så det er lettere å skape og forsterke de av-

Hovedsakene i ungdomsvalgkampen

1. Økt offentlig støtte til ungdomsarbeidet — nei til nedskjæringer. Lik rett til utdanning — arbeid til alle.
2. Atomfri sone i nord-områdene, inkludert sovjetiske atomvåpen innretta mot Norden. Solidaritet med Afghanistan — for et sterkt uavhengig forsvar.
3. Forby Nasjonalt Folkeparti og andre nynazistiske organisasjoner.

4. Varig vern av Alta/Kautokeino-vassdraget — for samenes rett til nasjonal sjølbestemmelse.
5. Økt u-hjelp — reell støtte til den tredje verden — mot all rasisme.
6. Kamp mot det økende narkotikamisbruket — slå tilbake hasjen.
7. Prisstopp nå — dyrtida rammer ungdommen.
8. For sosial boligbygging — senk husbankrenta — øk utlånsrammene.
9. Skille mellom stat og kirke — nei til kristen formålsparagraf.
10. For et sosialistisk Norge.

UNGDOMSKANDIDATENE

På alle Rød Valgallianses lister til Stortingsvalget er ungdomskandidater ført opp høyt på listene. Foreløpig er ikke alle listene klare, men her kommer noen som vil vite å sette fart i valgkampen.

FINNMARK: Ellinor Johansen, skoleelev, Båtsfjord.

NORDLAND: Kjell Hugvik, gymnasiast, Rana.

NORD-TRØNDELAG:

Sissel Thorsen, Namsos.

SØR-TRØNDELAG: Per Overrein, industriarbeider, Trondheim.

MØRE OG ROMSDAL: Alf Johansen, Volda.

SOGN OG FJORDANE:

Petrin Eide, husmor, Sandane.

HORDALAND: Jannecke Eide, sykepleierelev, Bergen.

ROGALAND: Per Lund, yrkesskoleelev, Stavanger.

VEST-AGDER: Wenche Bjørndal, skoleelev, Kristiansand.

VESTFOLD: Terje Randem.

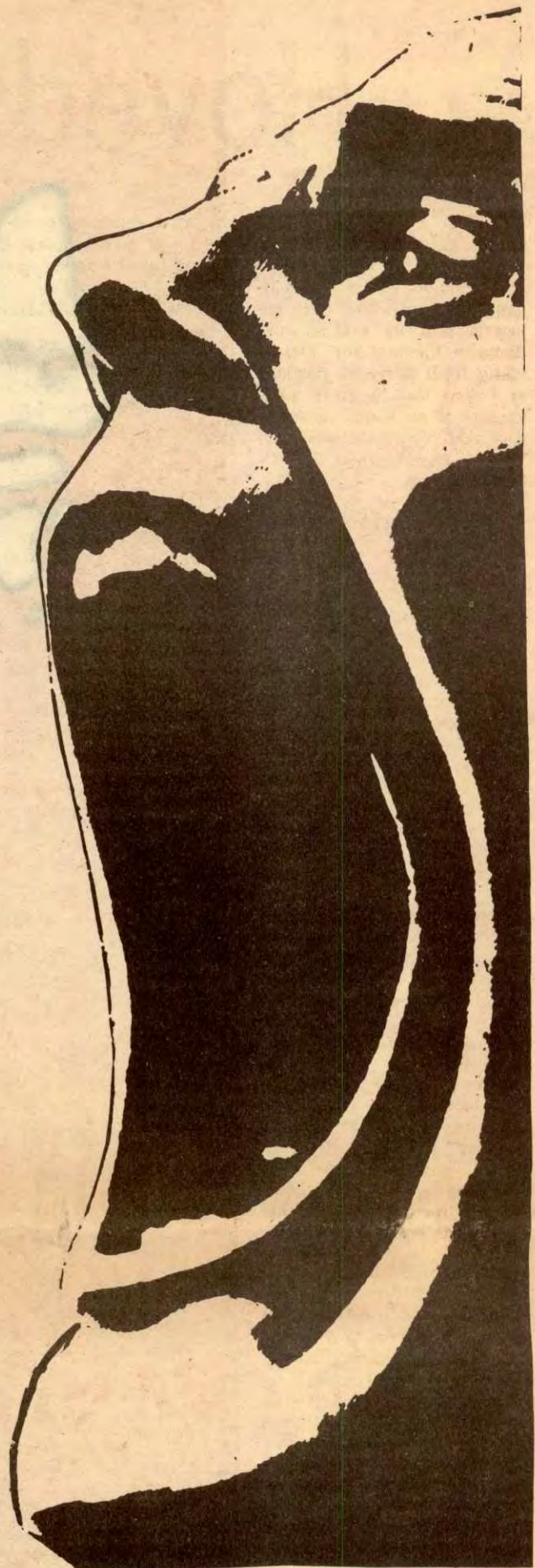
TELEMARK: Bent Hegna, industriarbeider, Porsgrunn.

BUSKERUD: Jon Jørgen Støa, lærling, Hønefoss.

AKERSHUS: Ann Helen Skaug, skoleelev, Asker, og Harald Nilsen, Bærum.

OSLO: Arild Rønsen, perforatør, og Kristin Halvorsen, bilmekaniker.

Ta saka i egne hender
— og dreid den i riktig retning

visende holdningene folk har. Så forhindrer vi fra starten at det blir to, isteden for ett, sterkt forankret rusmiddelp- roblem. Ett er allerede ett for mye.

RUTE 80: — Hasjens største fare blir vel reknet for å være risikoen for at den fører deg borti hardere stoffer, kommentar?

K. H.: — Den største faren for de aller fleste ligger i de skadene hasjen selv fremkaller. Den tydeligste av disse er sløvningsfaktoren. Flere og flere forskningsrapporter har dessuten bevisst at hasjen er langt skadeligere enn det vi tidligere har trodd.

RUTE 80: — Men er det ikke mange motstridende synspunkt blant forskere på dette?

K. H.: — Rent personlig tror jeg at de forskningsrap- portene som er positive, bygger på en subjektiv innstilling og en rent personlig motivering for å stemple hasj som uskade- lig. Parallelt med de skadene hasjen i seg selv gjør, vil den psykiske rustilvenningen som hyppig bruk medfører rekrut- tere til hardere stoffer, ikke for de aller fleste, men for de som har svakest ressurser og størst problemer. Etterhvert blir be-

hovet for flukt såpass sterkt hos dem at de vil ta hva som helst som er tilgjengelig.

RUTE 80: — Et vanlig argu- ment for legalisering er det at hasjen allerede har fått roffeste i samfunnet. Ved å avkrimin- alisere det kan man unngå at brukerne må oppsøke krimi- nelle narkomiljøer, og dermed stopper man rekrutteringen til de harde stoffene. Høres ikke dette ganske logisk ut, eller tror du det er mulig å skru ut- viklingen tilbake, og utrydde hasjen fra et samfunn der det allerede er blitt såpass aksep- tert?

K. H.: — For det første: Hasj er tilgjengelig i de fleste ungdomsmiljøer, og i mange andre miljøer og. Alle må ikke oppsøke narkomiljøet for å få tak i det. De som idag opp- søker disse miljøene er folk som allerede står svakt av for- skjellige årsaker. Og denne gruppa vil være utsatt selvom hasj legaliseres.

For det andre: Å godta leg- alisering, betyr å si at hasj igrunnen er OK, og det vil jeg bare ikke gå med på.

For det tredje: En legaliser- ing er også et spørsmål om hvem den skal legaliseres for, aldersgrense f.eks. Kriminali-

seringa har i seg selv en av- skrekkende virkning på mange, så bruken vil iallefall øke i omfang og ramme yngre al- dersgrupper. Dette er ingen ønskelig utvikling. Det er umulig å skru utviklinga til- bake, men man kan forhindre en stadig større utbredelse. Dette må gjøres ved å stille krav til myndighetene om å gjøre ungdommens tilværelse mere levelig. Konkrete krav innen områder som skole, bo- ligsituasjonen og for et bedre fritidstilbud.

En annen måte å gjøre det på er å mobilisere ungdommen til å gjøre noe sjøl, og ikke godta at de skal flykte ved hjelp av rusmidler. En tredje ting er jo å slå tilbake disse rus-romantisierende frasene til Gateavisa, og avsløre at de har en subjektiv og egoistisk grunn til å reklamere for hasj-bruk.

RUTE 80: — Et av kravene deres er strengere straffer for brukere og småpushere. Vil ikke dette resultere i at disse folkene bare kommer enda verre ut å kjøre? Betyr ikke dette å stikke en dolk i ryggen på de dere egentlig er ute etter å hjelpe? Istedenfor å priori- tere å få has på de stor-lan- gerne som står bak?

K. H.: — Vi mener at toll- vesenet må bli mere istand til å kontrollere grensene, og at po- litiet må øke innsatsen for å få has på stor-langing. Men sam- tidig er vi nødt til å kreve at narkotika-lovgivningen håndheves, og at all bruk og pushing møtes av en straffe- reaksjon. Men det rammer ofte ensidig på den måten at de som synes i gatebildet er de som blir tatt. Og ofte trenger disse mer hjelp enn straff.

RUTE 80: — En prioritering av forebyggende arbeid er vik- tig. Men ta f.eks. det med in- formasjonen på skolene, om hasjens skadevirkninger. Tror du at ungdomsskoleelever er mottagelige for læreres skrekk-propaganda? Kan det ikke virke mot sin hensikt?

K. H.: — Skrekk-propagan- da virker mot sin hensikt. Der- for må det utformes skikkelig materiell beregnet på ungdom. Det må være lettfattelig, grundig og for all del seriøst. Og det må settes inn tiltak for å skolere lærere, fritidsledere etc.

RUTE 80: — Er ikke dette arbeid som burde ledes av ele- vorganisasjonene? Er YLI og NGS tilsluttet aksjonen?

K. H.: — Det er jævlige vik-

tig å få skolepolitiske organi- sasjoner med i arbeidet. YLI har tilsluttet seg, og burde ab- solutt prioritere dette som en viktig skolepolitisk sak. De burde egentlig lede det arbeidet vi skal sette igang med på sko- lene.

Og NGS tilsluttet seg ikke fordi de ikke driver med «Ute- nom skolepolitiske saker». Jeg synes gymnasiastene bør kreve at NGS tilslutter seg aksjonen. For det er ikke mange skoler som er skånet for hasjen. Og

de vil aldri bli det om ikke el- evene sjøl går i spissen for å utrydde den.

Med dette vil vi la oppfor- dringen gå videre. Det er al- lerede folk fra hele landet som har vist interesse for FMH, så vi håper at det vil spire og gro av lokale lag.

Hvis du er interessert kontakt: «Folkeaksjonen mot hasj» c/o forbundet mot rusgift Brugata 10, Oslo 1.

Therese

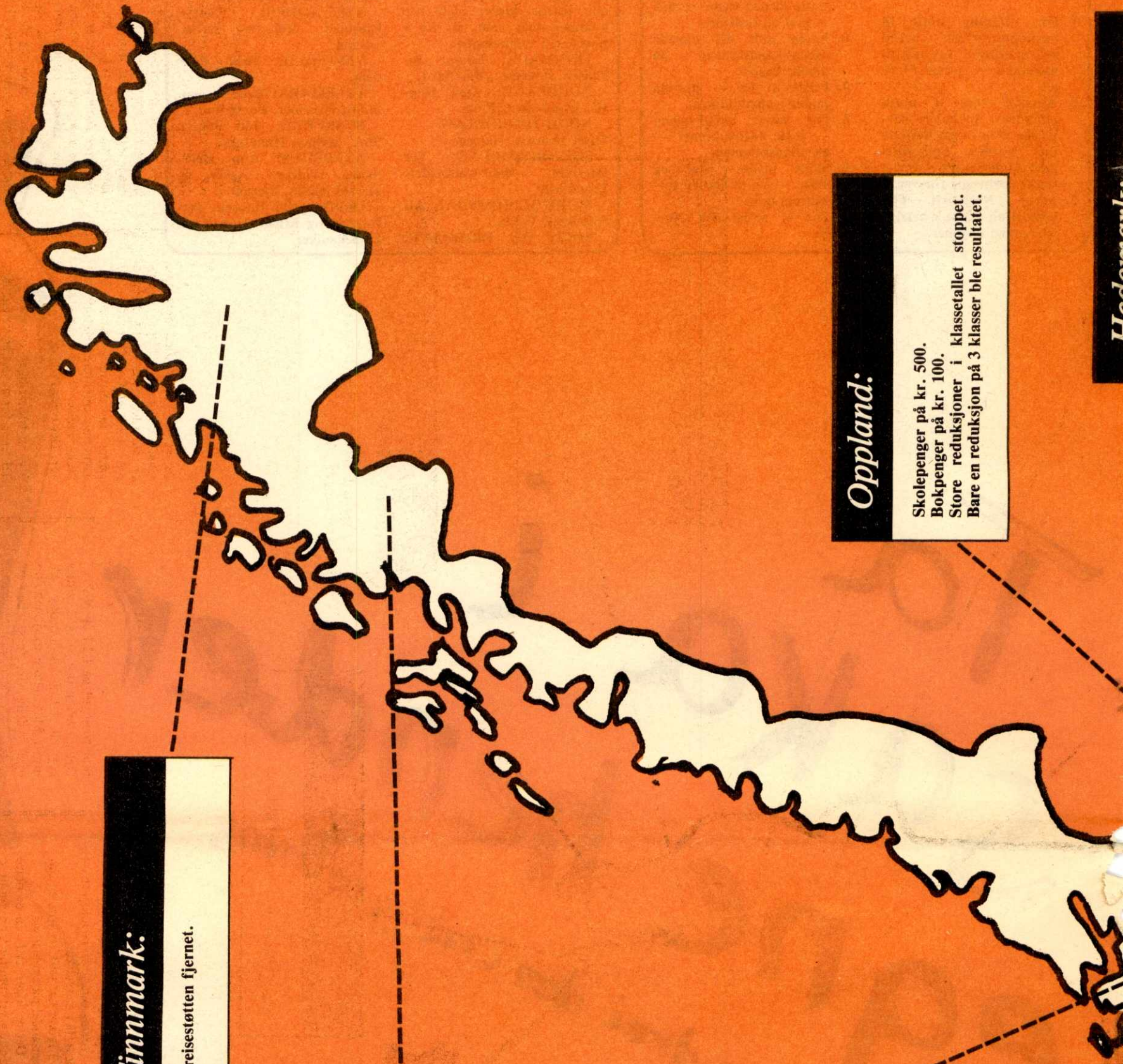
FMH vil:

- skape en opinion mot all spredning og bruk av hasj og marihuana.
- Bekjempe alle for- søk på legalisering av disse stoffene.
- Mobilisere ung- dommen til kamp mot hasjen i sitt eget miljø.
- Øke folks kunn- skaper om disse stof- fene.
- Forsterke den av- visende holdningen til folk mot bruken av hasj.

FMH krever:

- Støtte til organisa- sjoner og fritidsklub- ber.
- Konsekvent håndhevelse av nar- kotikalovgivningen.
- Tilbud om støtte og/eller behandling for hjelptrengende stoffbrukere.
- Økt offentlig inn- sats for sysselsetting og boligtilbud for ungdom.

Her skjæres det ned

Finnmark:

Hjemreisestøtten fjernet.

Troms:

Egenandel på kr. 600 trukket tilbake.

Sør-Trøndelag:

Papiravgift kr. 50.
Egenandel på skoleskiss kr. 1400.
Hjemreisestøtta redusert fra 4 til 2 hjemreis.
Bevilgningene til utstyr redusert med 48% på 3 år.

Møre og Romsdal:

Forslag om egenandel på skoleskiss — trukket tilbake.

Oppland:

Skolepenger på kr. 500.
Bokpenger på kr. 100.
Store reduksjoner i klassetallet stoppet.
Bare en reduksjon på 3 klasser ble resultatet.

Hedmark:

Sogn og Fjordane:

Elevene betaler hele skoleskyss selv.

Hordaland:

Os vg. skole skulle stå ubrukt.
11 husflidsklasser skulle nedlegges.
I alt skulle 950 elevplasser nedlegges.
Egenandel på skoleskyss på kr. 950.

Buskerud:

Skoleskyss egenandel på kr. 700. Men trukket tilbake.

Oslo:

2000 elevplasser foreslått fjernet, men trukket tilbake.
7 skoler nedlegges, foreløpig utsatt.
Vedtatt at elevene betaler all skoleskyss selv.
Papiravgift på 50 kr. på allmenntaglig st.r.
45% reduksjon av bevilgningene til utstyr.

Østfold:

Foreslått 2 skoler = 450 elevplasser nedlagt.
Skolepenger på kr. 1000.

Vestfold:

Materiellavgift — beløpet uklart.

SKOLEPENGER?

Aldri i livet

26. mars aksjonerte elevene i den videregående skolen mot de økonomiske nedskjæringene. Ikke minst forslaget om skolepenger fra Østfold fylkesskolestyre en uke i forveien, gjorde at aksjonen virkelig kom i rett tid. Over 100 000 elever gjorde Finn Kalviks ord til sine, og sa «aldri i livet» til skolepenger.

Og i motsetning til Kalvik som fikk null poeng, har elevene vunnet flere seire. Statsråd Førde slo fast at skolepenger blir det ikke snakk om. 3 fylker har trukket tilbake forslag om egenandel på skoleskyss. Og Rådet for Videregående Opplysningsvesenhet vedtatt å støtte kravet om at staten må ta ansvaret for oppretting av nye yrkesskoleplasser!

Er aksjoner nødvendig?
I Bergen var aksjonsdagen kjempesuksess med 2000 elever i punktdemonstrasjon. På Sandeid ble rektor rasende over

streikende elever, og hev dem ut fra skolens område, da de avholdt streike-allmøte! Og i Høyre-fylkesstyret ble det vedtatt å nekte skolepenger. 3 eksemplene forteller om stor oppslutning og bra aktivitet. Samtidig fikk aksjonen masse avis-oppslag. Dette er viktig. Elevene må ikke bare markere at de står samlet bak kravene. De må også få støtte blant resten av befolkningen. Elevaksjonenes siktemål er å skape et politisk press på myndighetene. Aksjonene mot nedskjæringene både i høst og i vår har gitt

resultater.
• Ingen skolepenger.
• Ingen renter i studietida.
• Forslag om store reduksjoner i elevtallet er trukket.
• 3 fylker har trukket forslag om egenandel på skoleskyss.

Det er ingen tvil om at dette hadde vært umulig å oppnå uten aksjoner. Skulle elevene overlatt dette til toppene i elevorganisasjonene på møter med myndighetene, i skolestyrene osv., ville resultatene blitt mye dårligere.

Samtidig må vi ikke tro alt ordner seg bare ved å aksjonere. Forslaget til nytt Oslo-budsjett for 1982 forteller at kampen mot nedskjæringene langt fra er slutt. Og vi har også eksempler på aksjoner som ikke gir resultater. Men all erfaring viser at forutsetningene for at elevene skal få gjennom kravene sine, er at de aksjonerer.

Stor forskjell på ULLI og NGS
Det er veldig bra at NGS sluttet seg til ULLIs aksjonsdag 26. mars. Men denne aksjonen har også tydelig vist forskjellen på disse to elevorganisasjonene. ULLI brukte mye tid på sitt landsmøte til å organisere aksjonen. På NGS-landsmøte ble det ikke engang stemt over! NGS-ledelsen tryllet bort forslaget om å slutte seg til aksjonen. Først på etterfølgende sen- tralstyremøte vedtok NGS ak- sjon, og da fikk skolene en uke på seg til å delta. Det er ikke rart at yrkesskolene var langt mer aktive enn gymnaset på ak- sjonsdagen.

Samtidig er NGS' deltakelse på aksjonsdagen en stor seier for opposisjonen i NGS, som slåss

for at NGS måtte aksjonere mot nedskjæringene. Nedskjæringene ble tilgjengeliggjort som egen sak på NGS-landsmøtet! Vi håper at aksjonsledelsen i mars kan innføre nye toner fra NGS-ledelsen i kampen framover. Det trengs.

Nye nedskjæringar kommer
Til tross for at det er valgår i år, står nye nedskjæringar for tur på høstens statsbudsjett og fylkesbudsjett. Forslaget i Oslo kommer ikke til å bli unntaket blant budsjettforslagene. Rød Ungdom oppfordrer elevene til å gjøre dette til en sentral sak for partiene ved valget. Du vil oppdage at det er ingen forskjell på Høyre og AP i denne saken. (Og heller ikke i de aller fleste andre sakene.)

Men selv om mange elever stemmer på Rød Valgallianse (RV), fordi RV fullt ut støtter kampen mot nedskjæringene,

må vi gå ut fra at politikken til de to høyrepartiene Høyre og AP kommer til å styre skolen også etter valget. Derfor trengs elevaksjoner også til høsten.

Et viktig problem foreløpig har vært at for få elever vet nok om budsjettene, om hva som blir foreslått, hvilke følger det får for deres skole osv. Det er viktig at flest mulig elever setter seg inn i disse sakene, undersøker og står i. Men det har vist seg at elevrådet ikke egner seg så veldig bra til den typen arbeid. Elevrådet har andre og viktige oppgaver. Derfor bør elevene på yrkesskolene opprette ULLI-grupper hvor man kan jobbe grundigere med disse sakene. På gymnaset bør man opprette basisgrupper. Også der det finnes SEG-gruppe (Sosialistisk Elevgruppe) bør SEG ta initiativ til å opprette basisgruppe, for også ikke-sosialister må trekkes med i kampen mot nedskjæringene. Vi trenger mange nye aktivister på skolene for å vinne kampen mot nedskjæringene. B. B.

— Høyspent, elektrisk

Tor Hammer saumfarer dei mørke skyene på verdshimmelen. — Blir det torden?

«Deilig er jorden» heiter det i ein gammal utsliten julesong. Om jorda er så valdsamt «deilig» for tida, er noko som kan diskutera. Men at stoda er temmeleg høyspent og elektrisk, vil fleire kunne seie seg samde i.

Kvifor er verda høyspent? Kva er årsaka til at vi er på randen av verdskrig? Fleire har komne med forklaringar. Vi har fått høre at mennesket er krigarsk av natur, at galne generalar ønskjer «action», at «kommunistane» (Sovjet) vil ta over makta i verda, at opprustninga er ei prestisjesak og at supermaktene motviljug tvinger kvarandre mot stupet. Forklaringar som søker årsaka i enkeltmenneske og i kjensler.

fleire andre vil tilrå, er sosialistisk verdsrevolusjon.

Men attende til imperialismen. Imperialisme er eit langt og vanskeleg ord. Borgarlege historikarar/politikarar definerer ordet på ulike vis, som t.d. «den tendens i visse nasjoners, særlig stormakters politikk, som går ut på å skaffe seg kolonier og utnytte deres ressurser» (Tim Greve i «Store norske» leksikon, bind 6, side 189).

Her blir imperialismen ein «tendens» i stormaktspolitikk. Det skil seg klårt frå kva eg legg i ordet. For meg står «imperialisme» som eit namn på eit verdsfemnande økonomisk system, eller rettare: Det høgste stadiet i verdskapitalismen. Men eg skal ikkje drive flisespikking. «Imperialisme» kan sjølvsagt òg brukast om dei imperialistiske maktene sin politikk i forhold til kvarandre og ovafor dei klassene og landa dei utbytter.

Elektrisitet

Den russiske bestseljar-forfatteren V. I. Lenin kom i 1917 med følgjande treffande karakteristikk:

«Imperialisme er kapitalisme på det utviklingssteget da finanskapitalens og monopolenes herredømme er oppretta; da kapitalleksporten er blitt utprega viktig; da de internasjonale trustene har begynt å dele verden mellom seg, og da oppdelinga av hele verdens territorium mellom de største kapitalistmakter er fullført.» (Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen, s. 130.)

Det som er viktig her (i sin artikkel om den «høyspente, elektriske og deilige» verda), er det mannen nemner om oppdelinga av verda mellom imperialistmakter. Ho er «fullført», skriv han. Det tyder at

imperialistlanda/konserna må utvide maktdømmet sine på kostnad av kvarandre.

«Det er umulig å få ei jamn utvikling for ulike foretak, trustar, industrigreiner eller land under kapitalismen,» står det på s. 161 i samme boka. Vi har altså eit verdssystem der imperialistiske foretak og makter utviklar seg ujamnt og må slåss seg imellom for å utvikle seg i det heile. Er det da noko merkeleg at verda er høyspent og elektrisk?

Kjøtt

Dette har vore reint teoretisk tankespinn. La oss klaske litt kjøtt på den teoretiske beinbygginga.

Verda er fylt av imperialistiske foretak og statar. Men det er berre ein halv handfull makter som herjar over det heile og har sjanse til — og ambisjonar om — å ta over heile butikken. Det er dei som gjer verda elektrisk idag, og du veit like godt som eg

kva for makter eg snakkar om. USA & Sovjet, ja. Den eine slåss like lite for «vestleg/demokratisk/kristne verdiar» som den andre for «sosialistisk verdsrevolusjon». Det er den samme, gamle imperialistiske historia om den unge, framveksande stormakta som utfordrar den (eller dei) gamle. Skal supermakta Sovjet utvide, må ho utvide på kostnad av supermakta USA eller vestlege småimperialistland. Kampen mellom dei to store om verdsherredømme kan vi kalle ei rivalisering. Dei to supermaktene har ikkje noka sinnssjukt ønske om å «ta over verda» lik det dei galne professorane og generalane har, som vi les om i teikneseriane og ser på James Bond-filmene. Det heile er sjølvsagt sinnssjukt nok, men dreier seg meir om økonomisk naudsyn. Sovjet er ganske enkelt tvingi til å utvide. USA må halde på det dei har. Ellers vil dei gå dukken som imperialistmakter. For å halde butikken open, må han gje avkastning, kan ein seie det enkelt.

Etter mi mening er det gale å hevde at den eine av dei to supermaktene utgjer ein spesiell fare mot «verdsfreden» (fins «verdsfreden», forresten?). Det er rivaliseringa mellom dei to som set verda i høyspenning. Ein ny verdskrig kan bli utløyst fordi det er imperialismen sin logiske konsekvens.

Tarmar

Inntil nyleg kunne ein seie at USA var på defensiven, søkte halde på det dei hadde, men ikkje makta offensive framstøytar. Men etter at Reagan-falanksen har teki over den po-

litiske leiinga, har den mest aggressive delen av borgarskapet styrka stillinga si. No er det tilbake til eit USA med «guts» (tyder «tæl», men òg «tarmar»). Ein kan m.a.o. vente seg mykje dritt).

USA-imperialismen har gått over til ei svak offensiv politisk line i haldninga til den framoverstormande unge utfordraren sin og andre krefter:

— USA vil opprette nye marinebasar i Diego Garcia (i Det indiske Hav), Kenya, Somalia, Oman og Egypt.

— Fritt våpensal om det «tenner USAs tryggingpolitiske interesser».

— «Menneskerett»-fernissen skrellast av. Nærare kontakt med fascistregima Chile, Argentina (der Sovjet ormar seg), Sør-Afrika, Sør-Korea, Israel og Filippinene.

— Nasjonale frigjeringsrørslar som slåss mot USA-dominans stempas som «terroristar». Geriljaen i El Salvador trugas med invasjon. Nicaragua skal bli kua. Palestinarane har halde opp med å eksistere igjen.

— Innhogg i Sovjets «interessesfære». Reagan vil gje støtte til dei væpna terroristgruppene som herjar i Angola, utrusta av Sør-Afrika. Men òg til den nasjonale frigjeringsrørsla i Afghanistan.

— USA saboterer dei Sam-einde nasjonane sitt arbeid i havretsspørsmålet.

Medan USA-imperialismen førebur ein ny frammarsj, held Sovjet fram med sine herjingar i Eritrea, Kampuchea og Afghanistan. Polen er blinka ut som neste offer. Det er berre den polske arbeidarklassen og internasjonal solidaritet som har stogga Den «raude» Hæren til no. Likevel kjem ikkje ein «invasjon» på tale. — For korleis kan Sovjet invadere Polen? spør polakkane. — Dei har jo aldri reist heim igjen sidan førre gongen!

Frå spøk tilbake til elektrisitet. Sovjet turar altså fram, medan USA tek sats. Verdsspenninga blir skjerpa. Faren for kortslutning blir stendig større — Kva kan vi gjere?

Rotne motiv

Overalt der supermaktene trampar med jernhælen møter dei motstand. Motstandsørslene som bremsar supermaktene bør

— Få vekk dei galne generalane, dei maktsjuke og dei menneskefiendslege statsleiarane, sett inn frededelege, audmjuke folk, la dei «mjuke» kvinnelege verdiane sleppe til, la kvinnene ta over, blir svara vi får når vi spør etter løysingar. Dei held berre ikkje.

Kosmetikk

Dei held ikkje fordi dei er reine kosmetiske endringar som i røynda ikkje endrar ein døyt. Skal vi finne rett medisin, må vi stille rett diagnose. Verda er høyspent, men det er ikkje fordi ho er full av kyniske maktmenneske. Dei fins, utan tvil, men det er berre krusningar på overflata. Nei, den grunnleggjande årsaka til elektrisiteten er systemet. Det imperialistiske verdssystemet. Løysingar med effektiv verknad må rette seg mot sjølve systemet og ikkje berre skrape i lakken det for tida omgir seg med. Verda lid under sjukdommen Imperialisme. Skal ho bli frisk, må imperialismen knusast heilt. Medisinen eg og

sk og deilig?

få støtta vår. Sjølv om den andre supermakta (dvs. ikkje ho dei slåss mot) søker vinne innpass i rørsle med «hjelp». Begge supermaktene har rotne motiv for slik «støtte», men frigjeringsrørsle må få kunne utnytte motseiingane mellom dei to i sin eigen kamp. Det gjeld berre ikkje å lukke auga for dei stinkande motiva som ligg bak. Slik er stoda i El Salvador og Palestina. Og slik ser det ut til å bli i Afghanistan.

Enkelte har vanskeleg for å stø dei afghanske fridomskjemparane fordi dei angjeveleg har ein slik reaksjonær religion. Eg lurar på om desse har liknande hemningar stilt ovafor katolske patriotar i El Salvador. Eller er katolisismen mindre reaksjonær enn islam? Det kunne ha vore interessant å finne ein veg ut or det dilemmaet.

Vegvisar

To gode førebilete for dei

kjempande nasjonale rørsle er dei sjølvstendige landa Iran og Zimbabwe. For eit år sidan heldt eg fram Iran som «vegvisaren» for landa i den 3. verda. I mellomtida har Zimbabwe slutta seg til selskapet. Det positive ved Iran & Zimbabwe er at dei vil gjere seg uavhengige frå supermaktene og at dei erklærer det ope. Saman med frigjeringsrørsle bør dei få støtta vår, fordi dei står i første rekkje i kampen mot det imperialistiske

verdssystemet idag. Slik fungerer dei — mest truleg utan at dei er klare over det eller tilogmed mot deira vilje — som ein del av den sosialistiske verdsrevolusjonen.

Imperialismen kjenner ingen grenser. Kampen mot «sjølv systemet» er i full gang over heile jordkloden. Det er opp til oss om vi skal gjere vår innsats på den vesle flekken der vi for tida lever.

STØTT DEN VERDSFEMNANDE KAMPEN:

EL SALVADOR

Støttekomiteen for folkets kamp i El Salvador.
Adresse: Jan Engen,
Sagveien 15,
3430 SPIKKESTAD.
Postgiro: 5152673.

AFGHANISTAN

Afghanistan - komiteen.
Adresse: Postboks 1773,
Vika,
OSLO 1.
Postgiro: 2370500.

ERITREA

Solidaritet Norge - Eritrea.
Helseteam til Eritrea.
Adresse: Postboks 59,
Furuset,
OSLO 10.
Postgiro: 5164124.

PALESTINA

Palestinakomiteen i Noreg,
Adresse: Postboks 3630,
Gamlebyen,
OSLO 1.
Postgiro: 2090850.

»Et helseteam til FLO».
Postgiro: 2240406.

»Palestinske funksjonshemma».
Postgiro: 5168000.

POLEN

Solidaritet Norge - Polen,
Adresse: c/o Hjorteseth,
Haarklous plass 16,
OSLO 4.
Postgiro: 5138300.

KANSKJE VI VIL ENDE SLIK.....

© ROBERT CRUMB

Rune Moen, Anders Austskog og Tor Hammer slutter i RUTE 80:

NÅ VIL VI IKKE LEKE MED TEITINGER MER

Rune Moen og Anders Austskog tar farvel med Rute 80s lesere. Tor M. Hammer var ikke til stede da bildet ble tatt. Han lå i koma på Romsås T-bane.

— Dere sier at dere ikke vil leke med teitinger mer. Hva mener dere egentlig med det?

Anders: — Personlig mener jeg det fins for mange teitinger i «rørsla». Her sliter vi ræva av oss for å lage ei virkelig opprørsk ungdomsavis, så opplever vi å få slengt i trynet alt fra sure oppstøt til direkte trusler på liv og helse.

— Trusler på liv og helse?

Rune: — Ja. For ikke lenge siden ringte det en hissig fyr fra Førde. Han sa han ville «spørke inn skallen» min. Fyren heter forresten [navn].

Tor: — Apropos teitinger; eg seier som Mao: «Dere spør om kor borgarskapet er hen. Det er her, midt mellom dykk, i det kommunistiske partiet».

— Hvorfor slutter dere nå i redaksjonen?

Anders: — Jeg skal ut i militæret og skremme bæra av alle nazi-sersjanta i [navn], etter tre harde år i redaksjonen.

Rune: Arbeidsforholda våre er drastisk forverra siden avisa hette Røde Garde. Så egentlig er det helt fantastisk at vi har greid å lage en så bra avis som vi har gjort. Denne linja overfor Rute 80 har gjort at jeg ikke vil værra redaktør i en periode til. Som en følge av det, orker jeg ikke mer. Har tross alt en heldagsjobb ved siden av. Jeg kaster meg heller med liv og lyst ut i den daglige kampen mot monopola. Folkets framtid er lys!

Tor: — Yeah, mon! (Nikk bekreftende)

— Ja, hvordan føles det egentlig å forlate denne avisa som dere tre på en måte har «bygd opp fra grunnen av»?

Rune: — Personlig føler jeg det som et nederlag. Tenk hva Rute 80 kunne vært! Hadde villet det, kunne vi kanskje konkka ut Det Nye. Iallfall kunne vi vært et radikalt alternativ til Det Nye som hadde nådd breitt ut til ungdommen. Det har på mange måter vært herlig å jobbe i Rute 80, så det blir ikke noe morsomt å slutte.

Anders: — Enig. Det vi har greid, er å slå en sprekk i den tradisjonelle måten å drive propaganda på, som hører hjemme i 30-åra og ikke fungerer idag. 80-åra krever en profesjonell markedsføring kombinert med virkelig opprørsk praksis. Enkelte tørrpinner insisterer på at politikk må være kjedelig. De vil ha ei

avis der hele det politiske programmet er komprimert ned i ei murstein som skal dæljies i huet på folk. Vi ønsker å trekke ut enkelte ting og forstørre dem opp, som på en lysbildeskjerm, for at folk skal få en mulighet til å trekke slutninger sjøl. Du kan ikke trekke «Kapitalen» i hver artikkel!

Tor: — Vi får vone at dei som kjem etter oss held fram med ei virkeleg revolusjonær line, for ung-

dommen idag, og ikkje går tilbake til intellektuell teoretisering over raudvinsglasa fjernt frå den brutale kvardagen til vanleg ungdom.

Rune: — Jeg mener det er utruglig viktig at ei revolusjonær ungdomsavis ikke bare er interessant for de revolusjonære. Den må være så roffesta i virkeligheten at den fanger interessen hos folk som ikke er interessert i politikk i det hele tatt.

Anders: — Her har det nye navnet vært en god hjelp. Nå selger jeg avisa på innholdet og ikke på navnet. Jeg har aldri solgt så mange aviser til småjenter i 12-14-årsalderen som det siste året. Homonummeret var spesielt bra. At enkelte RU'ere har nekta å selge det, kan jeg ikke forstå. Sjøl solgte jeg over 200 ex. Det kan bare skyldes fordommer og borgerlige hemninger, i og for seg en alvorlig sak.

— Det ligger kanskje mer arbeid bak hvert nummer enn mange kan forestille seg?

Anders: — Ja, vi gjør alt sjøl. Fra å planlegge avisa, skrive, finne illustrasjoner, sette den opp (layout) til å selge'n! Bare sats og trekk gjør andre for oss. Det er et hælvetes slit. Dette intervjuet er en ny opplevelse for meg. Andre intervjuer meg.

Rune: — Nå har vi sagt nok om det. Flere spørsmål. Du har ikke noe på hjertet, du'a, Tor? (Han snur seg mot sin utenrikskollega.)

Tor (skvetter opp fra sitatboka): — «Det er bra om vi blir angripi av fienden, for det beviser at vi har trukke ei klår skjelline mellom fienden og oss» (Mao 26. mai 1939).

— Geskjeften har vel ikke vært noe særlig innbringende?

Rune: — Nei, snakker du om sola, så drypper det på klokken. Det er en sannhet vi ofte har måttet bite i oss. Når det gjelder innkosten, må jeg si som Pedersen: «Dååå!».

Vår eneste belønning er alle de varme smil og hete omfavnelser vi får på Eger-torget hver lørdag formiddag vi selger avisa.

Tor (skyter inn): «Mas-sane er dei verkelege hel-tane!»

Rune (fortsetter uanfektet): — Ja, du Tor. Du er en kjekk kar, du. Spiser stygt, men ...

Men forresten, her en dag, forøvrig den 24/1-81 (en måned etter julaften 1980), fikk vi et brev fra Sissel Castberg, homofil pensjonist. Hu mente vi i redaksjonen helt sikkert var lutfattige. Derfor sendte hun med en hundings som vi kunne kjøpe litt øl & pizza for. Noe som varma godt i en ellers så gro og trist hverdag, fri for uventa inntekt.

Anders: — Ja, du kan tro vi koste oss godt på redaksjonsmøtet den gangen.

Trist for dere andre i redaksjonen som ikke møtte opp, men for Rune & meg var det jo fett nok ...

Ellers så vanker det jo en slant i ny og ne, hver gang vi får anmeldereksemplar fra plateselskapa. Vi får ikke full pris for dem, men det blir jo noen kroner når vi går ned i brukthandelen og selger dem ...

— Føler dere at det er noe dere burde ha oppnådd,

men ikke har greid i den tida dere har holdt på?

Rune: — Ja, vi skulle veldig gjerne ha hatt et møte med redaksjonen i Rødluvan (Rød Ungdom i Sverige sin avis). Den avisa har vært mitt forbilde på hvordan Rute 80 burde bli. Vi har forsøkt et par ganger, men begge ganger skar det seg.

Tor M. Hammer (internt foto fra Tromøyaleiren 1976. På dette tidspunktet var forøvrig Tor Hammer en arbeslaus ungdom, sparka fra L. Hagen Import p.g.a. snausing. Ble utvist fra skolen i 8. klasse. Som en kan forstå, er han hevgjerrig på samfunnet den gutten.)

Anders: — a) cheeseburger med ost, b) «Nice & Easy» med Frank Sinatra, c) Etermiddagsnytt (slipper å sitte så lenge), d) Manila, Filippinene, e) Jenta i klassen, f) Olsens Driver, g) Intimpogo, h) Clint Eastwood, i) U. S. Army boots, j) Robert A. Heimlein, k) Vanilla with chocolate chips, l) Anders Austskog, m) Dagen før pinseften, n) «Your place or mine?».

Rune: — a) Grillpølse med pottisalat og tomatbønner, b) Jannickes «Svake mennesker» og «More Specials», c) Mandagsbørsen på TV1, Sverige, d) London, e) Hanna Kvanmo, f) Gin & bitter, g) Easy and nutty skanking, h) Tor Halvorsen, i) Joggesko, j) Jack London, k) Lollypop, l) Lech Walesa, m) Lønningsdag, n) «Hva sa han da?».

Tor: a) Spekesild og kalde poteter, b) «Ang Bayan», utgitt av geriljaen til Filippinenes Kommunistparti, innspilt under ekstremt vanskelige forhold i den filippinske jungelen,

c) Sølvgutten synger jula inn, d) IRA's hovedkvarter i Belfast, e) Tuva Gry Øyan (stålkvinnen), f) Nysilt mjølk, g) Kåre Spon-dansen, h) Charles Bron-son, i) Vernestøvler, j) Mao Zedong, k) Pin-up, l) Pol Pot, m) «Kvar dag er ein kampdag», n) «Kven melder seg frivillig?».

— Er det noe dere vil avsløre tilslutt?

Rune, Anders og Tor M. (i kor): — Det er fem kroner dyrere å abonnere enn å kjøpe avisa i løssalg!

—LOs SVIK!

LO - ledelsen utsatte streiketruelsen som de likevel ikke mente noe med, og så dro de på landsmøte i Arbeiderpartiet. Det er foreløpig siste akt i tariffforhandlingene mellom LO og NAF. Er det en komedie eller en tra-

Minioppgjøret skulle følge opp tariffavtalen som ble inngått i fjor. De høye herrer skulle forhandle om tillegg som skulle sikre avtalen fra 1980. I denne avtalen heter det at kjøpekraften skal opprettholdes sånn som den var i 1979. I tillegg hadde både LO - ledelsen og regjeringen gått inn for at det skulle innføres en femte ferieuke. Og så skulle det forhandles om «tak» på lønns- og glidningen. Altså om det skal settes en øvre grense for hvor mye de lokale klubber og foreninger kan forhandle og sloss seg til i 1981.

Sånn begynte det. Det har utvikla seg til en serie med løftebrudd. Først krevde LO at kjøpekraften skulle opprettholdes bare på 1980 - nivå. Så ga de seg på den femte ferieuken og erstattet den med den såkalte «Gro - dagen». En dag lengre ferie i 1982. Og når NAF satte seg tvert og arrogant på bakbeina og ikke ville betale noe som helst, ja, da trakk LO streikevarslet og så. Men om det blir tak på lønns-

glidningen skal avgjøres av Arbeidsretten, og LO har sagt at de bøyer seg for en dom her. Kort sagt: Det ser svart ut for lommeboka.

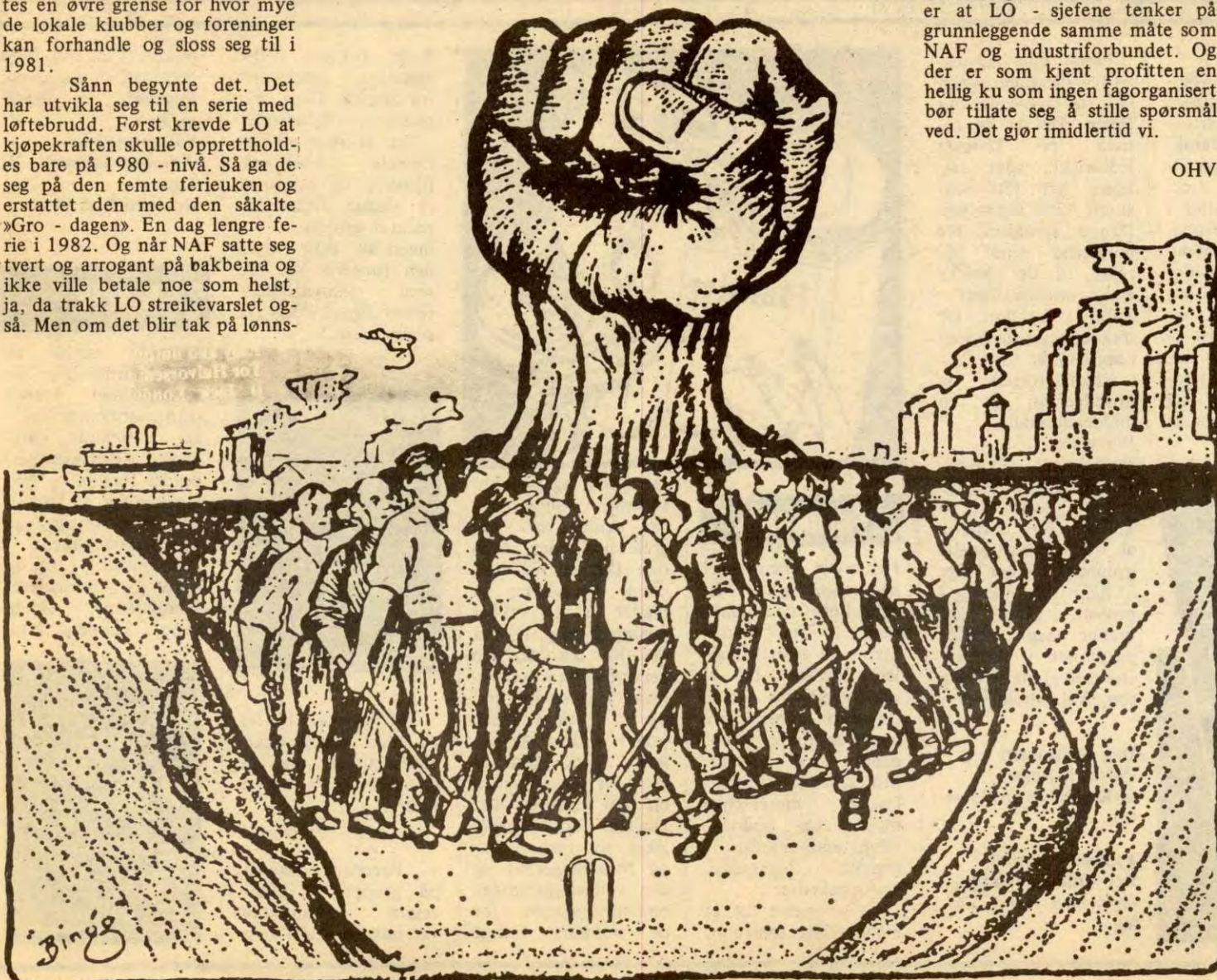
Det er i og for seg ingen overraskelse med en sånn LO - ledelse. Saken er at de forhandler på NAFs og regjeringens vilkår, og ikke på de fagorganiseres sine. De har klart sagt fra at de godtar bedring av konkur-

ranseevnen til industrien som et mål, og at tariffoppgjøret skal bidra til dette. Men da har alt NAF fått det som de vil, og kragelen vi opplever er en kran-

gel om smuler. Økonomisk er Norge nesten aleine om en god og stabil økonomi. Bedriftenes inntekter, eller eierinntektene, økte med nesten 53% fra 1979 til 1980. Statskassa gikk med et over-

skudd på over 7 milliarder kroner. Mens kjøpekraften til de fagorganiserte har sunket hvert eneste år siden 1977. Men såne tall legger ikke LO - ledelsen fram, de deltar derimot i hylekoret over hvor vanskelig alt er. Det som er realitetene er at inntektene for hele landet øker, mens hele økinga faller på kapitalistene og staten. Det er dette sosialdemokratene kaller for en «rettferdig fordeling». Problemet er at LO - sjefene tenker på grunnleggende samme måte som NAF og industriforbundet. Og der er som kjent profitten en hellig ku som ingen fagorganisert bør tillate seg å stille spørsmål ved. Det gjør imidlertid vi.

OHV

Ung i fagbevegelsen

Kan vi skape en sterkere fagbevegelse?

Personalia:

Arthur Knudsen, 25 år. Holder på med tilleggsguttdanning for å bli typograf på Bergens Tidende. Er medlem av Bergen Faglige Samorganisasjons Faglige Ungdomsgrupper FUG, og Bergen Typografiske Forenings Ungdomsgruppe. Arbeider aktivt faglig, tenker faglig og skolerer meg faglig, det har historien vist meg er nødvendig for å kunne drive klassepolitikk. Medisin: Begrenset rus-bruk, kjærlighet, ærlighet og pågangsmot.

Faglig aktivitet, er det begrenset til kun å gjelde lønns- og politikk og 1. mai? En skulle nesten tro det var tilfelle, og at klassekamp bare fungerte i 1. mai- og tariff-spørsmål. En vanvittig mobilisering og aktivisering 1. mai og dagene forut, mens resten av året er et faglig mareritt for de fleste.

Hvis alle som deltok i FFF sitt tog i Bergen i fjor hadde aktivisert seg i fagbevegelsen, da kunne en ha sett positivt på mobiliseringen!

I Bergen er det som seg hør og bør Samorganisasjonen som står som hovedarrangør av 1. mai-markeringen. Og innunder samorg finner vi de tilsluttede fagforeninger, som gjennom samorg gir uttrykk for hvilket faglig nivå man har hatt i perioden. Det er dette som blir Samorgs ansikt utad 1. mai, den reelle faglige aktiviteten som har vært, dette gjelder altså Bergen.

Med flere enn ett tog 1. mai, er en med på å frustre den fra før av passive arbeider. Samling på venstresiden er en mangelvare i den sentrale kampen mot kapitalismen og dens høyborg.

Så derfor politisk bevisste folk på venstresiden, som påberoper seg å tale arbeidsfolks sak, skap enhet 1. mai. Så slipper vi unna konkurranse-hysteriet, om hvilket tog som samlet flest. Det er jo akkurat dette kapital-eierne vil ha, splittelse blant de aktive i kampen mot kapital-eierne og deres system.

Det er ikke vrøvl når jeg påstår at her i Bergen er det AKP-mil og Arbeiderpartiet som er de mest partiløse og splittelses-syke. Kompromiss er visst et ukjent begrep. Det

er til syvende og sist kompromiss, som gir mest uttrykk for hva det arbeidende folk mener. Enhet, på tverrpolitisk grunn!

Når så er sagt om 1. mai og enhet, kan det være på sin plass å nevne den ositive utviklingen som skjer de andre 364 dagene i året.

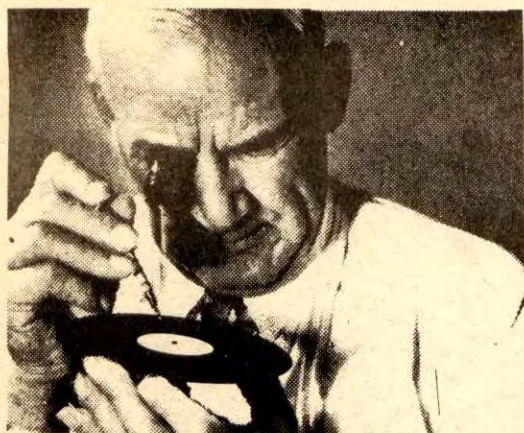
Faglige Ungdomsgrupper i aktiv fremmarsj, tverrpolitisk og tverrfaglig, i hvert fall her i Bergen. Dette er stikkordet som kan føre dagens og fremtidens kriseramete samfunn inn i det rette spor.

Ved å ruste ungdommen til kamp for en sterkere og handlekraftig fagbevegelse. Pamper og kjeltringer i dagens LO har vi fått nok av, det er dette vi som unge i dag må ta lærdom av, slik at vi ikke havner i samme faglige sositetsmiljø. Men en slik utvikling kan kun hindres dersom partifolk på venstresiden, inkludert AKP-mil, kaster den enorme partiløjalitet, til fordel for en tverrpolitisk kamp på venstresiden. Det er på tide at partisjåvinistene får «fingen» ut, og samarbeider på et realistisk klassenivå. Flesteparten kan samles til kamp for samme sak, uavhengig av parti-program. Få vekk alle disse tullebukkene som frustrert gjemmer seg bak en søppelbøtte med slagord, paroler og parti-prinsipper. Skap enhet, opplev fremskritt for arbeiderklassen, på lengre sikt.

Stol på faglige ungdomskrefter, skoler deg faglig, fungerer faglig, tenk faglig. Bygg ungdomsgruppe i foreningen din nå!

Kameratslig og enhetlig hilsen
Arthur Knudsen.

Arthur Knudsen

Heitere enn juli

Stevie Wonders siste skive, «Hotter than July», har blitt godt mottatt i de revolusjonære kretsene i USA. Avisene The Call (ML-Kommunistpartiet) og Unity (ML-Ligaen for revolusjonær Kamp) slår stort opp positive anmeldelser av skiva.

The Call 36/80 serverer 3/4 side under overskrifta «Stevie Wonder: Master of his people's music», og anmelderen Ralph Noyles skriver bl.a.: «Hotter than July er en velkommen tilbakevending til en stil med varm, kreativ og bevegende musikk-skaping med et kraftfullt engasjement for hans eget folks kamp. Albumet lover godt for framtida for musikk som er bevisst orientert rundt en politikk for framsteg og kamp.» Noyles trekker fram låta «Cash in your face» som en «modell på hvordan bevisst progressiv kunst bør være. Med utgangspunkt i en svart manns rett til å få seg leilighet i et område han liker, bruker Wonder teksten — ikke som noen formaningsstale — men til enkelt og poetisk å fortelle en historie alle

veit er sann.» Noyles siterer også låtene «Master Blaster (Jammin')» og «Happy Birthday», og peker på at platas sju resterende låter mangler åpent politisk engasjement. «Dette ser ut til å være metoden hans — og det er en bra metode: Han gjør det han sier om politikk til en uatskillelig del av det han ellers sier om menneskelige forhold.»

I Unity 2/81 har anmeldelsen fått ei hel side. Under tittelen «Stevie on fire» skriver Infra Red Funk, ei Rythm & Blues-gruppe fra St. Louis bl.a.: «Hotter than July har bekreftet hvor Stevie kommer fra. Det er en blanding av toner som kan sammenlignes med andre musikkformer, men det ender som distinkt Rythm & Blues og ty-

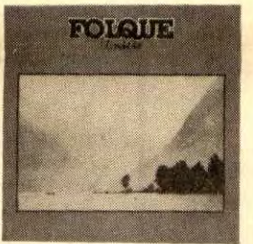
pisk Stevie.» Etter en gjennomgang av alle låtene, slår Infra Red Funk fast at «Hotter than July er Stevies mest progressive album til nå. Det mest inspirerende er hvordan Stevie bruker musikken og innflytelsen sin som et verktøy i organiseringa. «Happy Birthday» er en lovsang til den myrdede borgerrettslederen Martin Luther King Jr., men også en kritikk av den rasistiske urettferdigheten at Kings fødselsdag ikke er anerkjent som en landsomfattende høytidsdag. 15. januar leda Stevie en demonstrasjon i Washington DC som nettopp krevde at Kings fødselsdag skulle erklæres som offentlig høytidsdag.»

Slikt er interessant å høre. Sjølv likte jeg plata godt før jeg la merke til tekstene. Anmeldelsene i The Call og Unity har bare økt lyttergleaden.

Anders A.

Folque

Ballader og viser fra middelalderen spilt med elektriske instrumenter. Ikke noe særlig å danse til — hvis du da ikke tilfeldigvis residerer et middelalderslott med der-tilhørende hoff og tjenerskap.

Jenn E. Mortensen synger pent til musikk som like gjerne kunne ha vært innspilt i 1971.

Men hva gjør vel det? Låtene blei jo laga for hundrevis av år sida, så da får vi vel kanskje legge godvilja til...

Folque spiller «folkrock», sier plateselskapet i presentasjonsmappa. Jeg skjønner dette med «folk»-en, men hvor er rocken?

Anders A.

Folque:
Landet ditt,
Talent.

Adam and the Ants

Adam and the Ants:
Kings of the wild frontier
CBS

»Det er ikke snakk om god eller dårlig musikk. Det som gjelder, er god eller dårlig markedsføring», har Frank Zappa en gang sagt. Godt sagt,

Frankie! Den engelske gruppa Adam and the Ants har tatt deg på ordet, og de har til fulle vist at du hadde rett. Adam and the Ants har demonstrert hvor stor gjennomslagskraft som ligger i profesjonell markedsføring og mediateft. Bare etter fire timer i London, hamrer spørsmålene i bak-huet: Hvem er disse Adam and the Ants? Hva slags musikk spiller de? Adam and the Ants syns overalt, på T-troyer, merker, plakater, vindusutstillinger, blader, platesjapper osv. Menneskets nysgjerrig-

het tøytes til det lengste, til det til slutt bukker under og griper etter ei A&A-skive. Moderne markedsførings velfortjente seier. Og så kommer antiklimaks: Du kommer hjem og spiller plata: - Hmm? Rytmisk, profesjonelt, småraskt, kanskje litt spesielt. Men forventningene blir ikke innfridd. Så er det ikke det som er det viktige. Det viktige er at du har kjøpt plata, tvingi den ett hakk oppover Top 30-lista, noe som får atter andre til å kjøpe den, osv.

Misforstå meg ikke. Jeg misliker ikke musikken på «Kings of the wild frontier», jeg forakter ikke A&A for metodene deres, sjøl om de som sto bak reklamekampanja fikk en pris (utmærkelse) for det. Tvertom, jeg synes flere av låtene er akseptable. «The human beings» syns jeg til og med er bra. Teksten er sann:

Blackfoot
Pawnee-Cheyenne-Crow
Apache
Arapaho

the human beings
goklayeh - ho

«Kommer du her og tror du er stilig» blir du ikke likt av Fort & Gæli. Det skjønner jeg etter å ha hørt «Bølle», en middelmådig melodi med bra tekst. Jeg skjønner mye mer, men dette skulle være en fort og gæli anmeldelse, så...

Bente

Bow Wow Wow

Bow Wow Wow
W.O.R.K./C-30, C-60, C-90 ANDA!
Moulin Rouge Ltd.

Fort & Gæli

Fort & Gæli
NSB/Bølle/Enveis-kommunikasjon
Reiten Rekkårds

Fem unge menn fra Elverum med lovende debutsingel. Ikke noe spesielt, men jeg har hørt verre. Sikkert er det ihvertfall at Fort & Gæli gjør livet verdt å leve på Elverum, og at singelen bør finnes i alle

de tusen hjem på stedet.

Den forreste i huet har trolig laga teksten på «Bølle», og den forreste i foten melodien på «NSB». Tittelkuttet (NSB) tente tog-nisten i meg, og jeg tok første tog til Horten. Der fikk jeg vite at Hortensfestivalen var utsatt til 27. juni, men jeg rakk akkurat hjem igjen til 1. mai-toget.

«Kommer du her og tror du er stilig» blir du ikke likt av Fort & Gæli. Det skjønner jeg etter å ha hørt «Bølle», en middelmådig melodi med bra tekst.

Jeg skjønner mye mer, men dette skulle være en fort og gæli anmeldelse, så...

Bow Wow Wow er Malcolm McLarens (fra Sex Pistols) siste «verk». Han tok hele Adam & the Ants — minus Adam —, plussa på med den 15 år gamle vokalist Annabella Lu Win, kledte dem opp i Londons nyeste «trend»: Pirat/Beduin-stilen, og vips! så hadde han Bow Wow Wow. Men likevel: For oss her hjemme er musikken viktigst. Og BWV har sin egenart, tydelig preget av en rask, stakkato afrikansk/indiansk rytme og Anabella som avleverer orda som en maskinpistol i 100. Jeg er svak for rask, rytmisk musikk, så denne singelen er blant mine oftest spilte.

W.O.R.K. (N.O. Nah No! No! My Daddy Don't) stiller spørsmål om vitsen ved å jobbe eller gå på skole.

C30, C60, C90 Anda! er en spansk(?) versjon av debutsingelen C30, C60, C90 Go!, som oppfordrer folk til å ta opp låter fra radioen med kassettspilleren, sjøl om plateselskapene blir «ruinert» (Lite aktuelt i «bananrepublikken» Norge, er jeg redd. Hvor ofte spilles f.eks. BWV på «Morgenmelodier»?). En kjapp, dansbar plate som lover godt.

Men hva er vitsen med å la teksten på coveret danne et hakekors? En tilfeldighet, eller? Eg berre spy, som Tor Hammer ville ha sagt.

Anders A.

Girlschool/Motörhead

Girlschool/Motörhead
St. Valentines Day
Massacre
Bronze Records

Heavy Metal-gruppene Girlschool og Motörhead spiller ei låt hver på B-sida (henholdsvis «Bomber» og «Emergency») og «Please Don't Touch» sammen på side A. To ting forbauser meg: 1) Hastigheten. Alle tre låtene er raskere og lettere enn Heavy Metal'en i min barndom (Purple/Sabbath).

2) Nivået. Både låtene og framførelsen ligger på amatørnivå (litt over De Sjenerte, kanskje).

Tittelen på singelen henspiller på et blodig oppgjør mellom to amerikanske gangsterbander i 20-åra. I «Oppgjøret» mellom de to gruppene på plata, går jentene i Girlschool klart seirende ut (som også tydeligvis cover-fotografen har fatta. På baksida ligger Motörhead strøkne med Girlschool veivende med Thompsons).

Den forholdsvis (her i Norge) ukjente jenetgruppa spiller både tettere og hardere enn det etablerte Motörhead, som famler seg gjennom

ei naiv, platt låt. Du kunne sjølsagt kjøpe «St. Valentines Day...» bare for å høre Girlschool, men så dyrt, da! —Også får du jo Motörhead tvingi på deg...

Anders A.

To bøker om Polen

NRK-korrespondenten Dag Halvorsen har gitt ut «Polske dialoger 1980» på forlaget Gyldendal. «Om årsaken til den polske krisen. Hva har skjedd? Hvorfor? Hva kommer til å skje,» heter det på bokens forside.

Allerede helt i begynnelsen av boka får

vi et inntrykk av forfatterens motvilje mot å se kampene i Polen som kamp mellom to klasser; arbeiderklassen og makthaverne. «Når vi velger den form som denne boka har fått, er det et forsøk på å gi et utsnitt av noe helt vesentlig i Polens situasjon i dag. Debatt, kontakt, informasjon og dialog er slagord som er nærmere dagens polske virkelighet enn tradisjonelle ideologiske merkelapper.»

Klassekampen hadde følgende beskrivelse av forfatteren den 23. januar i år. — Heilt sida arbeiderklassen tok til på ettersommeren i fjor, har Halvorsen stått i fremste linje i propagandaen for «moderasjon og måtehald». For kvart krav dei polske arbeiderne og Solidaritet har reist — og fått innfridd — har Halvorsen grøssa i radio og fjernsyn og kalla det «uansvarleg».

«Den lille Apokalypse» heter en annen bok fra Gyldendal om Polen. Det er en roman av Tadeusz Konwicki, som tidligere har fått sensurert sine utgivelser. Denne romanen ble imidlertid sendt direkte til det polske emigranttidsskriftet Zapir i London. De trykket den i sin helhet i april 1979.

Bokas forteller og hovedperson er en middelaldrende Warszawa-intellektuell. Opposisjonell sådan. Han får en dag besøk av to kolleger som forteller at den opposisjonelle gruppa deres har valgt ut ham til å ofre seg i protest. Han skal brenne seg utenfor partihuset i forbindelse med et viktig møte som skal avholdes der.

Dag Halvorsen:
Polske dialoger,
Gyldendal Norsk Forlag.

Tadeusz Konwicki:
Den Lille Apokalypse,
Gyldendal Norsk Forlag.

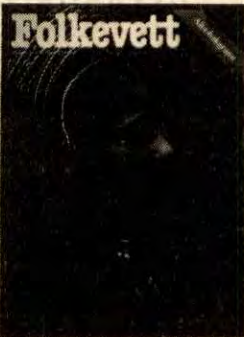
Folkevett

Her er det ikke mangel på penger gitt! Mi-sunnelsen lurer i bak-huet (— Tenk hva vi kunne ha gjort!) mens jeg krafser litt i «Folkevett» nr. 3/81, organ for «Framtiden i våre hender»: Sam-edame på forsida, profesjonell ukeblad-layout, moteriktige miljø- og nedrustningsstandpunkter, novelle, tegneserie, matoppskrifter...

Et «magasin for et menneskelig samfunn,

landa («Kjøp heller håndlaga jutebagger fra Bangla Desh enn plastposer i S-laget»)?

Jeg er ikke sikker. Direkte samfunnsfiendtlig og opprørsk er denne tilbake-til-naturen-gruppa ihvertfall ikke. Men den fungerer vel bra som samvittighetsrensere for skyldstynga småborgere.

Jeg pælmer bladet og hiver innpå etpar cheeseburgere og en cola. Kvalmen er på retur...

Anders A.

— Forresten, navnet på gruppa er interessant. «Framtida» var nok for hard kost

(råkost?) for folk fødd opp med «Fremtiden». Resultatet er betegnende.

Folkevett. 8 kr.
Adresse: Torggata 35, Oslo 1.
Postgiro 2 23 19 00.

Clarté

Magasin utgitt av Clarté-forbundet, en revolusjonær svensk studentorganisasjon. En mojahidin (afghansk frihetsskjemper) pryder forsida og reklamerer for en fire-siders gjennomgang av «aprilrevolusjonen» i Afghanistan. Kort og kjapt presenteres komplottene, skjebnene, kuppene, in-

USA trenger Dead Kennedys

Men det er amerikanerne for teite til å forstå. Ta f.eks. den gangen Jello Biafra fra Dead Kennedys stilte opp i borgermestervalg i San Francisco. Da fikk han bare 6.500 stemmer og endte som nr. 4 av 10 kandidater. En eller annen moron stakk av med seieren som vanlig.

Eller som Jello Biafra sier i et intervju i det engelske fanzinet Jamming! nr. 11: —Det amerikanske motstykket til skinhead-tenkinga er jock jocks. Jocks kommer ikke fra arbeiderklassefamilier eller noe sânt. De er vanligvis middelklasse- eller øvre middelklasse-hvite fra forstedene og er grunnleggende anti alle som ikke er jocks! Banker opp svarte, abanker opp pønx, banker opp mange forskjellige

folk(....) Og rundt 95% av amerikanske ungdommer er jocks! Så vi har ikke pønx mot skinheads mot mods mot rude boys mot hvasomhelst. —vi har alle mot jocksa, fordi det er så mange av dem, og de er i alle lag av befolkningen. Etter at jockene slutter å være full-tids jocks, får de jobber som forretningsmenn, pink, politikere —hovedsaklig slaggerjobbene. Og så fortsetter jock-mentaliteten på den måten. Mnetaliteten er: "Er det noe jeg ikke forstår, banker jeg det opp". Enhver som har reist rundt i Statene kan slutte seg til Jellos situasjonsrapport. Og fordi tilstanden er slik den er, trenger USA Dead Kennedys. —Og hva er så Dead

Kennedys? For å si det rett ut: Det største som har skjedd i amerikansk musikkliv på tiår. DK består av fire kaliforniske gutter, Jello Biafra, Klaus Flouride, East Bay Ray og Ted. De ga ut vestkystens første virkelige pønkesingel, "California Uber Alles", i San Francisco i slutten av 1979. Den var så bra og så opprørende at den solgte i tusenvis. I midten av 1980 kom oppfølgeren, "Holiday in Cambodia", som var minst like bra, om ikke bedre. De undertegna kontrakt med plateselskapet Cherry Red, og tidlig høsten 1980 var LP'en "Fresh Fruit for Rotting Vegetables" et faktum. Seinere blei det Europaturne, og Dead Kennedys blei de nye pønke-

USA trenger Dead Kennedys. Trenger Dead Kennedys USA? Trenger noen USA? ...Eh...vent litt! Uten USA ingen Dead Kennedys, ingen desperasjon/inspirasjon/perspirasjon. —Men måtte det gå slik?

heltene. Her i Europa er det ikke så vanskelig å slå igjennom med progressiv pønx, men i USA, hjemlandet deres, går det trått. De treige, konservative jocks'ene i USA har vanskelig for å svelge en så rå, opprivende, samfunnskritisk og bråkete musikk som Dead Kennedys serverer. Tekstene er krasse, ironiske og brutale og musikken er deretter, dvs. aggressiv, rask stå-på-musikk. Jello sier videre: —Vi er pønx, men vi er helt forskjellige fra banda i Europa, ganske enkelt fordi vi lever så langt vekk, pluss at det er litt mer humor i tekstene våre. Trass i de alvorlige ideene som ligger bak i sangene våre, er vi ikke redde for å bruke humoren som våpen.

—Mne humoren deres er veldig kynisk? —Ja, det å leve i USA har gjort oss veldig kyniske, og også veldig mistroiske til folk rundt oss. —Ønsker dere å si oss noe om "the American way of life"? —Når det gjelder den amerikanske livsstilens redsler, avskyr vi den like mye som dere. Derfor syns vi den skal avsløres og rives i slintrer fra innsida.

Og rive i slintrer er noe DK kan. Og gjør. Bare ved å høre navna på låtene deres, skjønner vi en del. Jeg nevnte "California Uber Alles" og "Holiday in Cambodia",

—begge flotte, raske og saftige og med på "Fresh Fruit..." Andre fra LP'en som er verdt å nevne, er "Kill the Poor", en som er velegnet til allsang, "I Kill Children", "Chemical Warfare", "Let's Lynch the Landlord", og "viva Las Vegas". På spørsmål om hva slags låter DK regner å ta med på en eventuell ny LP, svarer Jello (framleis i Jamming!): —Hvis og når vi lager et nytt album, kommer det til å bli temmelig ulikt det første. Det vil bli mer gruppelaga materiale —mer i Holiday in Cambodia-stilen. Og Jello nevner mulige låter: "Halloween", "Too drunk to Fuck", "Government Flu", "Bleed for Me", ei låt om tortur, og den gamle "Dreadlocks of the Suburbs".

—Det er litt mer intrikat, men inneholder framleis pønketæl. Samme hva slags retning vi tar, vil vi holde oss til det. Jeg tviler ikke et sekund på det. Det er nok av grupper (skal ikke nevne navn) som har sleppi pønketælet sitt når ting har gått bra, men DK virker sterke, sjølsikre og fandanivoldske nok til å stå imot. Og det behøves, for USA trenger Dead Kennedys! —Ikke bare USA, forresten.....

Anders A.

Den 9. april blei Bobby Sands, medlem av den Irske Republikanske Hær (IRA), vald inn i det britiske parlamentet som representant fra Fermanagh/South Tyrone i Nord-Irland. Valresultatet viser at det er om politisk status for "IRA-fangene" i britiske fengsel. Bobby Sands sit sjølv fengsla, og hadde svelte-streika i halvannen måned da han vann valet. 15. april sende Rute 80 eit brev til Bobby Sands der vi gratulerte med sigeren og slo fast vår støtte til den irske fridomskampen. Eit likelydande brev blei sendt til Sinn Feins hovudkvarter i Dublin (Sinn Fein er den største organisasjonen i den Republikanske Rørsla, der Bobby Sands og andre republikanske fangar starta ein ny sveltstreik etter at det blei klårt at den britiske regjeringa hadde brote avtalen som blei resultatet av den første sveltstreiken (omtala i R-80 nr. 1 - 81). Trass i Bobbys valsigar og den breie støtta han har i den irske opionien, ser det ut til at Thatcherregjeringa vil la han dø. 65 år etter påskeoppreisten 1916, som blei startskotet for irsk frigjeringskamp i nyare tid, er det sannsynleg at kampen mot britane vil gå inn i ei ny, alvorlegare og meir valdsam fase. Det irske folket treng støtte i denne tida!

trigene og mordene (—Neida, ingen «slottsroman», — dessverre), og bresjnevistenes eventyr om «revolusjon» strippest fullstendig ned til en vits.

Beskrivelsen av de afghanske moskovitenes statskupp mot Daoud i 1978 er artikkelens tragikomiske høydepunkt. Kupp-makerne makta ikke å innta presidentpalasset verken med tanks eller fly. Først da seks sovjetiske bombefly la det i grus, kunne «seieren» kunngjøres. Men man var ikke sikrere på seieren enn at Taraki, Amin, Karmal m.fl. måtte overnatte i et sovjetisk fly, klar til å bringe dem i sikkerhet om noe skulle hende!

Ellers har Clarté stoff om studentfyllda, datateknologien, utdanninga, lønnstakerfond og solide bokanmeldelser. Vil du kjøpe et ex. (13,75 sv. kr.) eller abonnere (50 sv. kr.) kan du skrive til Clarté, Surbrunnsgatan 43A, 113 48 Stockholm, Sverige. Postgiro er 25 17 80-3.

Anders A.

Indianerliv

Peter Elsass:
Indianerliv
230s.
Pax Forlag 1980

Dansken Peter Elsass har reist rundt blant latinamerikanske indianere i 1973, 76 og 78 med båndopptager og fotoapparat og samla hovedinntrykk i denne boka.

Peter Elsass
INDIANERLIV
Tolv reiser blant undertrykte indianske folk i Latinamerika

"Indianerliv" har, gjennom sin konsentrasjon om enkeltstammer og -steder, blitt en temmelig bra presentasjon av en urbefolknings møte med kolonialismens kulturarroganse. Spesielt gjennom beskrivelsen av misjonens rolle i "siviliseringa" av motilon-indianerne i Vene-

zuela, får leseren et godt innblikk i detaljen som belyser helheten (dvs. Latinamerika). Elsass serverer de ulike interesseners synspunkter, så han også får undertrykkernes ideologi og motiver fram. Dermed står konflikten undertrykker/undertrykt fram som mer omfattende, men også mer opprørende klart.

"Indianerliv" er en klarsynt, oppmerksom reisebeskrivelse. Ti sider med statistikk og tall bakerst i boka øker verdien av lesinga ytterligere.

Anders A.

Forsvar

Per Gunnar Gabrielsen:
—Et sterkt, uavhengig forsvar!
95s.
Oktober Forlag 1981

Formannen i AKP (m-l)s forsvarspolitiske utvalg sitt innlegg i diskusjonen om det norske militærapparatet i lys av en mulig verdenskrig og supermaktsinvasjon. Han argumenterer mot norsk

nedrustning på den ene siden og sterkere tilknytning til USA/NATO på den andre. I det hele en forholdsvis grundig og sympatisk presentasjon av AKP(m-l)s synspunkt er på dette området. Likevel kan jeg ikke helt slutte meg til PGGs (og AKPs) linje i spørsmålet om NATO-utmelding. "Heller norsk NATO-medlemskap enn et finlandisert Norge", skriver han (s. 52-3) og mener at vi i dag har et "reelt valg mellom to onder" (s. 52). Derfor vil han "på kort sikt" stille krav om norsk utmelding av NATOs kommando-

system. Som nevnt blir jeg ikke overbevist, og er framleis for full utmelding (nå!). —Et sterkt, uavhengig forsvar! heter boka. Vi må ikke glemme at det er borger-skapets voldsapparat vi her snakker om. Sjølv om jeg i store trekk er enig i det PGG skriver om, vil jeg peke på en mangel: En klargjøring om det strategiske målet, om nasjonal frigjøring som et steg fram mot den sosialistiske revolusjonen. Slik som boka er, kan nasjonalismen oppfattes som snever og reformistisk.

Anders A.

Todelt konflikt på Club 7

— Konflikten mellom oss og bedriftsledelsen består av uenighet i to spørsmål: Hvordan Club 7 skal drives og hva Club 7 skal stå for. Ledelsen vil at én mann skal ha all makt i driften. Vi ansatte ønsker et godt, aktivt samarbeide mellom fagforeningsklubben og bedriftsledelsen. Når det gjelder hva Club 7 skal stå for, er vi tilhengere av et mer levende tilbud, en allsidig klubb som kan aktivisere medlemmene. Ledelsen klamrer seg fast i «det gode gamle» mens vi ønsker å få Club 7 «up to date» igjen.

Det er vakt Leif Helgeland som uttaler dette til Rute 80 i forbindelse med Club 7-ledelsens (ved daglig leder Jan Hole) usaklige avskjedigelse av en tidligere tillitsvalgt. Dette har i sin tur utløst streik fra de ansattes side på dette velkjente kulturetablisementet i Oslo.

— De vant fram med sitt syn på hva Club 7 skal stå for på

generalforsamlinga. Nå vil de ta rotta på fagforeninga, sier Leif Helgeland, som la fram de ansattes forslag til ukeprogram på Club 7s siste generalforsamling. Han viser til forslaget, og slår fast:

— Vi er ikke ute etter å fjerne jazz'en, men vi vil bringe inn nye musikkformer ved siden av. Dessuten er vi interessert i å høyne kvaliteten og gi banda skikkelig betalt for spellinga.

— Røttene til konflikten ligger vel mye i Club 7s spesielle historie. Kan du fortelle litt om den?

— Da den starta, ble Club 7 drevet på idealistisk basis. Folk jobba for en rødvin eller to pr. kveld. Nå er stedet en diger arbeidsplass med folk som lever av å jobbe her. Utviklinga har gått for fort for ledelsen. De forstår ikke de nye forholda, de roter mye og går under-skudd. Og i stedet for å slippe til nye folk, får de tak i en fyr som Jan Hole (fra Chateau Neuf) til daglig leder for å «få Club 7 på fote igjen». Han er en

gammaldags arbeidsgiver, og har ikke peil på kultur.

— I slutten av mars ble Per Ulf Marvold, tidligere tillitsvalgt i Hotell & Restaurantarbeiderklubben, usaklig avskjediget av Jan Hole, uten at styret og representantskapet hadde uttalt seg. I en løpeseddel, trykt 3. april, forteller H & R-klubben at Hole i et forhandlingsmøte uttalte at «P. U. Marvold har uheldig virkning på sine arbeidskamerater».

Kommentar? — Holes påstand om at Marvold «trekker opp» oss andre er en bløff. Hole ser på ham som et symbol på fagforeningsvirksomheten her på Club 7. Hole er egentlig ute etter å ta rotta på H & R-klubben. Marvold er det første skrittet.

Det er én ting jeg syns du bør ta med. Det er at i denne striden er det enkelte som har vanskelig for å skille person og sak, slutter Leif Helgeland.

Anders A.

Jenter i militæret?

(Annonse)

sommer 81: Arbeidsleir med PLO

Sommerplanene klare? For deg som ikke har det: Bli med til PLO i Libanon. Og har du alt planer: Gjør dem om! I fellesferien drar vi på arbeidsleir med PLO!

PLO – en aktiv frigjøringsbevegelse i den tredje verden. Representanten for palestinerne – et undertrykt folk i Midt-Østen. Du kan lære mer om palestinerne, hvordan de lever. Se på nært hold situasjonen deres. Bo sammen med dem i en flyktningeleir, bygge opp bombete hus, bygge sykehus, veier osv. Se PLOs institusjoner: Skoler, bedrifter, barnehager, sykehus. Møte geriljasoldater og høre deres syn. Treffe PLO-ledere og få deres vurderinger av situasjonen. Sammen med ungdom fra en rekke europeiske, afrikanske og asiatiske land.

Vi blir der 3 uker. Du må selv betale reise og lommepenger (ca. kr. 3000-). PLO dekker oppholdet.

Bestem deg nå! Skriv til Palestinakomiteen for opplysninger og/eller påmelding.

Palestinakomiteen, boks 3630, Gamlebyen, Oslo 1

Dette er ikkje noka oppfordring til å gifte seg med ein offiser, bli lotte eller ape etter Sonja. Nei nei. Les trygt vidare.

Tidleg i haust var eg på 5 veker rekruttskule, «Grunnkurs for kvinner» som no vart arrangert for andre gong i historia. Dette kurset er grunnlaget for vidare karriere i systemet. Etterpå kan ein enten ta nokre månader utdanning og teneste i hæren, sjøforsvaret eller marinen, og bli «kvinneleg reservepersonell». Då må ein på rep.øvelsar, og blir innkalla i tilfelle. . . Eller ein kan konkurrere om opptak til befalsskule eller andre militære skular. Ein er altså nødt til å gje litt igjen for utdannelsen ein får.

Norsk lov seier at kvinner ikkje kan gå inn i stridande avdelingar, berre i samband, sanitet, administrasjon eller transporteneste. Likevel har vi same opplæringa som gutane

på rekruttskule. Vi lærer våpenbruk, stridsteknikk, sanitetsteneste, ABC-teneste (lære om atom-, biologisk og kjemisk krigføring). Pluss ein del andre fag som eg ikkje synest er så viktige. Eksempelvis «slutta orden» (marsjering og eksersis), lære om korleis ein helser korrekt på alle befalspersonar, korleis ein knepper knappane i uniformen og slikt.

Alt i alt synest eg det har vore lærerikt og tå sine tider jævla moro. Det var ganske hardt program, men ikkje verre enn at folk med vanleg kondis klarar det. Faktisk trur eg dei fleste ville ha godt av det. Massevis av frisk luft, ein del jogging og styrketrening, og mykje gåing att og fram.

Dessutan er det interessant å kome ilag med så mange jenter frå alle kantar av landet, ifrå 18 til 40 år og frå forskjellige miljø. Vi bodde tett innpå kvarandre. Slikt krev at ein lærer seg å ta omsyn til andre, oppføre seg kameratsleg og vere litt sosial.

Naturleg nok var det mange ting eg og andre såg på som

galskap. Mange latterlege reglar og rutiner, mykje bortkasta tid og energi. Det verste er at dei går inn for å få oss til å slutte å tenkje sjøl, og berre lystre ordre blindt. På mange måtar er det ein nifs politikk, men viss vi skal ha sjanse til å forandre på ideologien og politikken som styrer forsvaret, så må vi ha litt kjennskap til det, ikkje sant?

Eg trur det er mange jenter og kvinner som deler redselen min for krig. No kan eg seie at eg på ein måte er endå reddare enn før, fordi eg har sett litt meir av kor hensynsløst og umenneskeleg det er, og kor jævlege våpen som blir brukt.

På andre sida er eg litt tryggare. No har eg fått eit lite innblikk i eit område av samfunnet som eg ikkje har vist noko særleg om (stort sett berre skrekkhistorie som gutane har fortalt) og har fått eit minimum av kunnskap om skyting og sjøforsvar.

Sjøl skal eg i heimevernet. Då må eg først ha to veker heimevernskurs, og seinare ei veker øvelsar i året til eg er 44

år.

Altso, det eg ville ha sagt var at du ikkje vil ta skade av eit opphold blant dei grønkleddede. Du kunne kome til å sjå og lære ein heil del som kanskje kjem vel med ein dag.

Viss du er over 18 og har lyst til å prøve, så kontakt Forsvars overkommando, Oslo mil/Huseby, Oslo 1, og høyr kva slags tilbod dei har for kvinner i forsvaret.

Stå på!

Dagros

Vi har mottatt dette innlegget fra ei jente som har vært i militæret. I trå med vedtaket fra Rød Ungdoms landsmøte 1979, vil vi ikke oppfordre jentene til hverken det ene eller det andre når det gjelder militæret. Rød Ungdoms landsmøtet vedtok at kvinnelig verneplikt skulle diskuteres i lagene fram til neste landsmøte. Det blir altså opp til sommerens landsmøte å avgjøre Rød Ungdoms standpunkt i denne saken.

red.

SPYTT UT I RUTE 80

Myk mann = trassig faan

I R80 nr. 2 skreiv Ellen et innlegg med utgangspunkt i myke menn. Jeg lurte på om det er noen spesielle menn du kaller myke, som kaller seg «myke» sjøl.

«Myk mann» er et jævlig ord, det høres ut som om de er programforplikta til å grine morra og kveld, *alltid* har et standpunkt til kvinnesak, aldri kan bli forbanna, ikke kan noe annet enn å «myke». Men OK, i mangel av et dekkende ord, og på trass, får jeg også bruke det — selvom jeg forstår noe annet med det.

Alle mennesker er satt sammen av mange sider, og mykhet er bare en av dem. Alle disse sidene er suverene til «sitt bruk». Også folk med skjegg og lilla sjal veit og anerkjenner det. De som tror de bare består av mykhet og snillhet er unntaka og ikke regelen, selvom Ellen later til å tro det motsatte.

Hvor er vi uenige? Du er ikke imot at folk skal vise følelser og være gode mot hverandre — men da er vi jo enige, for svingende! Dette er et elementært behov og en klar rett for alle mennesker — som mannen i tussensvis av år har vært nekta.

Eller? Er du for å nekte de som *bevisst* slåss mot den gamle mannsrolla (altså lærer seg å leve på en annen måte, det er den til læringa du syns er så falsk) — vil du nekte dem denne retten? Skal de fortsatt saboteres overalt? Gutter som er sjenerte og usikre og blir krampaktige og overdri- ver — er de falske? Alle som ikke er følsomme & naturlige, snill & sterke, har de en grumsete baktanke med å prøve å være det?

Vi skal altså ikke være plagsomt myke — det er falskt — og ikke plagsomt harde heller — det er mannsjåvinistisk — det skal ikke være noe problem, takk! Hvis du treffer en som virkelig åpent og ærlig bekjemper sine egne former for jenteundertryk- king — vil du tro på ham? Jenter har jo monopol på å finne lugubre motiver (huttetu!) bak alt gutter foretar seg. Alle myke er opportunist. (Jøss, hvilken opportunist kaller seg «myk mann» nå for tida? Rottene hopper over sida når båten p² ned.)

Nei. Hvis vi skal bekjempe våre former for jenteundertryk- king, så får dere bekjempe den

ideologiske undertrykkinga dere driver mot gutter gjennom myk- mann-hetsen. (Hvis dere ikke liker ordet «myk», kan vi sak- tens finne et annet mer dek- kende. Det er ingen andre enn dere som sier at «myke menn» ikke kan bruke andre sider ved seg sjøl — hardhet og styrke, der det er nødvendig, i de oppgavene som venter i 80-åra.) Ta dere heller og korrigere de gutta som overdriver! Og skal dere på død og liv hakke noen i terninger, så velg ut en dere *positivt veit* er en opportunist og en gauder. En som har vist det.

Ta og hjelp dem som går i grøfta og driter seg ut, i steden for å drite dem ut enda mer. Det

er det dere forlanger av oss. Det er nok av kvinnefront-jenter og andre jenter som overdriver den andre veien, og det viser at det ikke er lett å vinne over gamle rollemønstre. Dere krever hjelp til det, av oss.

Hvis det er jenteundertryk- king å dømme jenter etter utse- endet når en er ute, så er det gutte-undertrykking når jentene gjør det samme. Vil dere at vi skal se på dere som mennesker, så får dere se på oss som men- nesker også. Det betyr ikke at dere skal være enslags klagesen- tral for gutter som ingen vil ligge med, eller noe sånt, bare at dere viser den samme respekten som dere forlanger. Ikke kall alle de

forskjellige rare utslagene en kamp mot gamle kjønnsroller kan gi seg, for falskhet. Lilla skjert kan dere se på som et krigsbanner, og et fellestrekk som er en støtte. Fotformsko er, ved siden av å være en del av en uniform, også sunt å gå i. Jeg skammer meg ikke over noen av delene. (Hvis jeg noen gang treffer Jon Michelet, skal jeg kle meg i lilla TOGA på pur dævel- skap.)

Og ta iallfall denne diskusjon- en alvorlig. Jeg håper på en artig krangel et par års tid framover, til hjelp mot 80-åras apati og mismot.

De myke skal slåss, i tylfter og gross!

Gnalgr

Stjærnedryss

—Vanskeleg å halda seg.

No er det sikkert rett å ta nazi'ane alvorleg. Men like- vel er det vanskeleg å halde på latteren enkelte ganger.

—Som til dømes når folk som Fred Cowan (biletet) står fram, og i djupaste alvor forsikrar verda at dei skal for- svare »den kvite rasen» mot jodar og svarte. Mr. Cowan, frå den amerikanske nazi-bandene »the National States Rights Party», er eit framifrå argument FOR raseblanding. For kva anna enn kvit innvåk har frambragt dette »ariske vidunderet»?

—Eller når ein blar i den stinkande songboka til »the National Socialist White People's Party» (frå USA det og), og finn ein song til melodi av »Bjelleklang» med tekst som følger:

*Riding through the Reich,
In a big Mercedes Benz,
Killing lots of kikes,
Making lots of friends.
Rat, tat, tat, tat, tat,
Mow the bastards down,
Oh what fun it is to have
The Nazis back in town.*

Ja, det kan vera hardt å halda seg alvorleg. Likevel: Slepp ein lateren laus, har han lett for å fastne i halsen når likstanken plutselig slår mot lungeveggen.

—A propos midtsidene

»Nordmenn har mer penger enn de riktig vet hvordan de skal bruke» skriver det engelske tidsskriftet The Economist nylig, i følge Aftenposten 21.april. The Economist har snakka med bankdirektør Melander, Per Kleppe og direktør Odd Aukrust i Statistisk Sentralbyrå. Men dei har ikkje snakka med elevlar i den vidaregåande skulen, fritidssklubbung- dom, eller sjukehusarbeidarar. (Sjå til dømes midtsidene i det her nummeret.) Då hadde dei kan hende endt opp med ein annan konklusjon, noko a la: »Norske ungdommar og arbeid- arar veit kor det finnst pengar, men dei private og statlege monopola ønskjer å ha kontrollen over overskotet frå Nord- sjøen for seg sjølve». Men då hadde dei vel ikkje blitt siterte i Aftenposten.

The Economist:

«Stakkars rike Norge»

London, 21. april.

(Aftenpostens korrespondent John Crowe) «På samme vis som New Yorks psykiatere, spesialiserer Norges økonomer seg på rikfolks sykdommer. Det er færre enn 4,1 millioner nordmenn, og alt de egentlig behøver bekymre seg over, er sitt hell».

Det er det vel ansette engelske tidsskrift The Economist som skriver dette om «stakkars (poor) rike Norge» som lider av oljesyken. Nordmennene har mer penger enn de riktig vet hvordan de skal bruke, er titte-

len på en fyldig artikkel i siste nummer. Det heter innledningsvis at Norge er konfrontert med, men har ennå ikke løst, problemet som er skapt av en flom olje- penger som truer med å fele bort landets tradisjonelle pro- duktjonsbasis.

Oljereserven er tilstrekkelig til å vare i minst 100 år. År- hundreders kamp for tilværel- sen i fattige, uvennlige omgivel- ser er over. Men de rikenes plager kan være smertefulle. Nord- mennene oppdager på samme vis som britene, at den politikk som fungerte noenlunde bra uten olje, slett ikke er gangbar med olje, skriver The Econo- mist. Tidsskriftet har hatt en medarbeider i Oslo hvor ved- kommende har hatt samtaler med en rekke ledende økono- mer og planleggere.

Artikkelen tar blant annet for seg prisstøtten, inflasjonen, kroneverdien og den lave ar- beidsløsheten. En av dem som uttaler seg, er bankdirek- tør Johan Melander, som sier at med oljepengene er Norge gitt

den statlige ekspansjonens yper- steprøst, sier at tiden nå er inne til å dempe veksten. Direktør Odd Aukrust i Statis- tisk Sentralbyrå fremholder at Norge bør satse mer på avan- sert industri og godta de for- andringer som vil ramme sy- selsætningen i produksjonsindu- strien. Aukrust liker ikke at det deles ut oljekonsekvensjoner i bytte mot industribygging. Regjering- en bør spørre seg hvorvidt dens fornuftslinje ikke går for langt, sier han.

The Economist gjengir også utdrag av en utredning fra tre økonomer i Statistisk Sentral- byrå som snart blir offentlig- gjort. Det heter her at det vil komme industrielle omlegnin- ger som vil innebære betydelige påkjenninger både for enkelt- personer og samfunnet. Utred- ningen peker på at nordmenn bør akseptere tanken på de for- deler landet har ved produksjon av olje, gass og elektrisk kraft — produkter som verden forev- rig verdsetter høyere og høy- re. Inntektene fra oljen bør ikke gå til industri.

Sylfest Haug

Won't get fooled again

Mange sier de er mot staten, det etablerte samfunnet, klasseskiller, og undertrykking, og mange mener de har funnet en vei til et bedre samfunn. Partiene og organisasjonene på dn såkalte ven- stresida, SV, AKP, NKP osv. . . . sier det blir et bra samfunn hvis de får makta. Men de er akkurat som alle andre pampe - organisa- sjoner og partier: Ledelsen har makta og de andre utfører ordre fra dem. Så lenge alle er enige, og ingen skjønner mer enn ledelsen er alle fornøyd. Også partiene på venstresida står for undertryk- kelse, parti - diktatur og stats- makt. Med en økonomisk revo- lusjon mener de bare at staten og deres eget parti skal overtta kapi- talen fra de private bedriftene, i navnet til arbeiderne. Med en politisk revolusjon mener de bare at ett - partisystemet skal overtta for fler - partisystemet, eller at deres eget på en annen måte skal få en privilegert still- ling. En sanna »revolusjon» fører bare til at nye pampar får makta. Staten består av folk får ikke mer frihet enn før. »Politikk» vil fort- satt si å lure folk slik at en sjøl får mest mulig makt, partiet og sta- ten blir fullt av strebere som vil ha mest mulig penger og makt. Slik det er f.eks. i Sovjet og Kina. Kapitalismen forsvinner ikke - ka- pitalistene får bare nye navn. For

de politiske partiene er folk bare stemmekveg, »masser» og brikker i den politiske og økonomiske kam- pen mellom pampene. Et samfunn uten undertrykking og statsmakt kan bare lages ved folks ansvar for seg sjøl, og folks felles direkte ansvar for produksjonen og hele samfunnet, organisert i æider- råd der alle deltar på lik linje. Et sånt samfunn kan bare lages hvis folk stoler på seg sjøl og hver- andre, og ikke hvis folk stoler på sjefer og ledere, som bare arbeider for sin egen privatekarriere. Par- tiene på venstresida holder seg oppe med illusjoner (om sin egen betydning, om at parti - dikta- turen i Kina/Sovjet/Cuba/Alba- nia osv. - de såkalte sosialistiske landa - har gitt makta til arbei- derne og bondene, at verden ikke- forandrer seg osv.) religion (de ser på teoriene sine som profet - ord som »lovmessig» kommer til å slå til, og som hellige læresetninger som ikke skal forandres sjøl om de blir motbevist i praksis) og re- formisme (dvs. de streber etter å få folk inn i fagbevegelsen, kom- munestyre og Stortinget for å »forandre» systemet innenfra - i virkeligheten får de ikke gjort an- net enn å være alibier for staten som kan framstå som demokratisk siden den kan slippe »motstand- ere» til). Når de prøver med »ny- tenkning» tar de bare til seg ideer

fra de gamle borgerlige partiene og Arbeiderpartiet. De er uinteres- serte i, og sure på ting som ikke passer inn i skjemaet dere, f.eks. avsløringer av undertrykkelsen i de »sosialistiske» landa. At de ikke har noe med revolusjon å gjøre er lett å se. De prøver å bli godtatt som vanlige, etablerte partier av de andre pampene. Partiene på venstresida er sjøl en del av sy- stemet og det politiske sirkuset. Deres rolle er å spille »opposisjon» De er med på å holde oppe de eksisterende samfunnsforholda ved å føre folks kamp inn i det politiske systemet og partiene, og bremse folks egen aktivitet. Ar- beidet i systemet fører ikke til annet enn at man blir sittendei komiteer, styre og utvalg, der man ikke får gjort noen ting, og der alt blir til stabler med papir og endeløse møtekvalder med prat. En revolusjonær bevegelse må være en bevegelse der folk tenker sjøl, uten den etablerte venstresidas illusjoner, religion og reformisme. Alle partier står for undertrykking - tenk sjøl!

—BLI MED I
RØD★UNGDOM

Kryss av:

..... Ja, jeg vil bli
medlem i Rød Ungdom
.....Send meg opplysning-
er om Rød Ungdom
.....Send meg RUs stu-
diesirkel om Sovjet
.....Jeg vil abonnere på
RUTE 80. (Kr 35,-)

Navn.....

Adr.....

Send kupongen til Rød Ungdom
Boks 610, Sentrum, OSLO 1

Jeg står på sidelinja

Dette innlegget er skrevet av ei jente som ikke er medlem i Rød Ungdom. Hun er med i Rute 80-redaksjonen. I innlegget begrunner hun hvorfor hun ikke vil være med i organisasjonen, men kan tenke seg å gjøre noe aktivt for Rød Ungdom. Er det noen som kjenner seg igjen, kan vi kanskje få en debatt. Alle innlegg er velkomne.

Å stå på sidelinja er ikke noe jeg kan være stolt over. Jeg gjør det ikke fordi jeg er en ekstrem individualist, eller fordi jeg tror det er ensbetydende med å ha selvstendige meninger (en holdning jeg tror enkelte forsvarer seg med).

Det er derimot utilfredsstillende, fordi jeg føler et veldig behov for å ta konsekvensen av mine egne meninger — noe som er lett å unngå i min situasjon.

Det er ikke noen «fellesskaps-trygghet» som er det primære ved å være medlem av en politisk organisasjon, selv om man står sterkere da. Derimot stiller det langt større krav til deg selv. Det, enn å stå på sida og kritisere — du har også noe du må forsvare. Vår vestlige verdens utbytting av U-landene er oss bevisst. Vi lider under dårlig samvittighet, kjenner oss maktesløse, blir apatiske og ulykkelige. Ja, jeg tror de fleste av oss kjenner denne samvittigheten nesten konstant, ubevisst kanskje — men det er som en mørk sky som henger over oss. Derfor synes vi at et åndelig tomrom virker luksuriøst å henge seg opp i, det føles som et «overklassefenomen». Men dette er farlig. Det hindrer oss i å ta en grundigere titt på samfunnet vi lever i, og vi blir fanget inn av myten om hvor godt vi har det. Hvis vi ikke gjennomskuer hvordan tørsten på profitt er drivkraften i systemet, og hvordan dette bare verdsetter matrielle ting (til og med menneskesynet; karakterene på skolen, karrierejaget osv.) kan man heller ikke se at kapitalismen må knuses for å få slutt på den undertrykkinga og utbyttinga U-landene er offer for. Og vår dårlige samvittighet forblir ufarlig humanisme på linje med kirkens nødhjelp.

Det er mange som er ulykkelige, og forbanna på systemet.

Men det er vanskelig å fokusere raseriet, noen lar det gå ut over nærmeste lykestolpe, eller det kan gå som på natta til første mai. Andre melder seg ut av samfunnet og doper seg ned.

Det er lett nok å si at verden er forjævlig, man ble født inn i en skakk-kjørt verden, og er selv uskyldig. Men slik føler vi det jo alle! Men like forbanna er verden vår, og framtida vårt ansvar. Derfor vil jeg selv gjerne gjøre noe. Men jeg er lei av RU-ere som argumenterer med at dette er grunner gode nok til å melde seg inn. — For RU er jo noe mere enn anti-kapitalistisk, det er også kommunistisk. Og her stopper jeg opp og blir rådvill.

At jeg vil ha et samfunn bygd på likhet og folkestyre det vet jeg. Og dette er jo opplagte paroler for RU. Men dere må da være enige med meg i at dette ikke har vært de mest iøyenfallende trekk ved de sosialistiske samfunn vi hittil har sett? Mot påstanden om at under «proletariatets diktatur» skal partiet korrigeres av arbeiderklassen. Virker det ganske paradoksalt at Lenin kalte partiet for arbeiderklassens avant-garde og stod for parolen «All makt til partiet». Riktignok for å føre revolusjonen trygt i havn, men i praksis har vi sett hvordan denne makten seinere ble misbrukt. Både under Lenin og Stalin.

At man siden har kritisert og innrømmet feilene hjelper lite når man ser at forholdene muliggjorde slike overgrep. Hvis opposisjon i folket blir møtt med statens militærapparat (som i Kronstad-opprøret under Lenin), synes jeg at handlingen talar for seg, hvilken politisk farge staten enn måtte ha.

Stalins vei mot toppen (som generalsekretær under Lenin hadde han ansvaret for alle an-

settelse og forfremmelser av funksjonærer innen partiet. Følgelig eide han deres lojalitet og støtte, og kunne overta makten lett) viser også hvordan systemet muliggjør maktmisbruk. For ikke å snakke om Stalins utrenskninger. At både Stalin og AKP innrømmet at det skjedde overgrep, og kritiserte utrenskningenes omfang er igrunnen uvesentlig, når overgrepene bare er symptomer på grunnleggende

feil.

Selvfølgelig lærer man av historien, Mao lærte av Sovjets feil og klarte å desentralisere makten langt mere, provisen var langt på vei sjølstyrte. AKP burde lære av dagens situasjon i Polen, såvel som av tidligere historie, og ha frie fagforeninger som et prinsipp. Utifra Partiets prinsipp-program var det for meg umulig å finne et klart og utvetydig svar på nøyaktig hvordan

de forholder seg til dette. Jeg håper iallefall at de vil kvitte seg med slike gamle dogmer og idealer som fikk utspring i andre samfunn og forbipasserte stadier i historien. I vår situasjon som I-land, er det ekstra viktig å ikke være hemmet av dogmer. Men å kunne se på sosialismen med nye øyne, utifra vår spesielle situasjon. For oss vil jo omveltningene være av en ganske annen art, enn under tidligere revolusjoner.

For noen store løft i form av økt levestandard er jo ikke på frågan. Snarere må levestandarden gå ned, for hvis vår handelspolitikk overfor U-landene skal være konsekvent må jo vår økonomi gå drastisk ned. Hvis vår utbyttingspolitikk altså blir satt en stopper for. En rettferdig fordeling av verdens ressurser må jo resultere i senket levestandard for I-landa. Dette synes jeg at AKP ikke virker så oppmerksomme overfor. Snarere propaganderer de for en virkelighetsoppfatning som hører forrige århundre til, med økt velstand etter revolusjonen. En annen sak er naturligvis hva datarevolusjonen måtte innebære. Kortere arbeidsdag etc. som selvfølgelig ville gi arbeiderklassen bedre vilkår.

En fare her er naturligvis fremmedgjøring overfor produksjonen, og ekspertvelde, men dette er farer som er langt mer reelle under kapitalismen. Kapitalen vil selvfølgelig bli bedre forvalta under sosialismen enn nå. I form av en rettferdig fordeling og større offentlige goder; sykehus, daghjem, fritidsklubber etc. I denne forstand vil levestandarden øke.

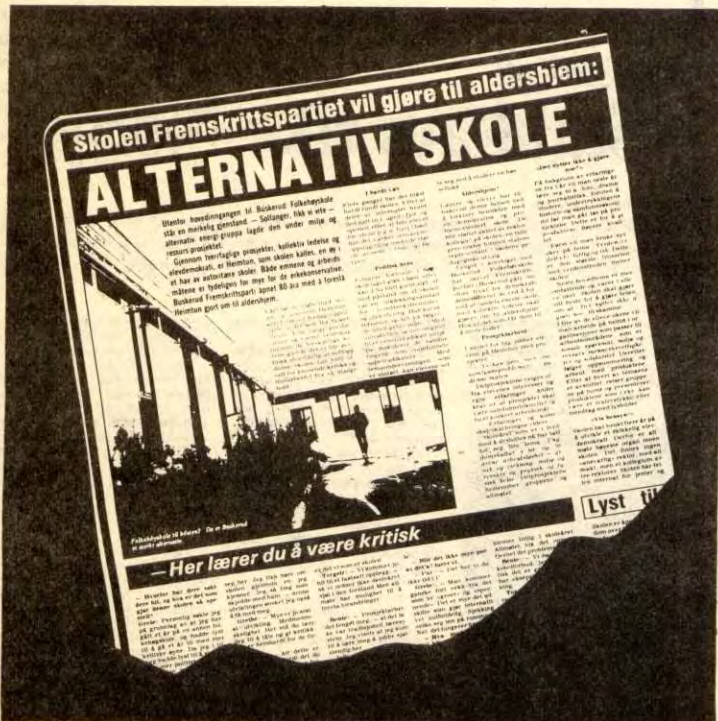
Disse tingene jeg har tatt opp her, er det sikkert mange synspunkt på innafor RU, og sikkert noen som ikke er så fjernt fra mine. For såvidt ville det være interessant å følge diskusjonen innen organisasjonen. Men det er ikke et argument som holder for å melde seg inn. For jeg synes at man har et ansvar og en plikt til selv å undersøke før man skriver under på noe.

Det er ikke nok for meg at jeg er enig i mesteparten av RU's handlingsprogram eller AKP's politikk under kapitalismen. — Det er nok til at jeg vil være med å jobbe i Rute 80-redaksjonen.

Men for å være medlem må jeg kunne være sikker på at fundamentet bak deres politikk er noe som er verdt å slåss for. Og at partiet ser det som sin fremste oppgave å sette folkets vilje ut i livet, og ikke omvendt: at folket skal tjene partiet og ideologien.

Therese.

-En skole utenom det vanlige

For et år siden kunne Rute 80 melde at Heimtun, folkehøyskolen i Buskerud, hadde store problemer. Stoffmisbruk, brann og ikke minst skolens politiske innhold hadde gjort den til et offer for hets. Med dårlig rykte og elevtall under middels mente blandt andre Fremskrittspartiet i Buskerud at skolen var moden for nedleggelse.

Men skolen lever i beste velgående, og har lagt opp et allsidig og ambisiøst program for neste år.

Heimtun er en alternativ skole som, istedenfor tradisjonelle fag arbeider med tverrfaglige prosjektarbeider. Målet er at elevene skal forstå mer av hvordan og hvorfor verden utvikler seg, og ikke minst hvordan man, sammen med andre, kan forandre verden. Skolen har funnet ut at prosjektarbeid er den mest egnede metoden å trene bakom «sannheten», og lære seg å gå dypere enn til overflaten. Demokrati, kritikk og disiplin er midler som er nødvendige for at en slik skole skal fungere og gi utbytte for den enkelte.

SOLIDARITET

En av temagruppene neste år Den siste gruppen skal til Polen. Både den historiske og økonomiske bakgrunnen skal studeres i løpet av høsten, såvel som kultur og filosofi. Den utvikling Polen er inne i med dannelsen av den uavhengige fagbevegelsen Solidaritet, gjør selvsagt dette temaet brennaktuelt. Fra midten av januar vil denne gruppa reise til Gdansk og Warsawa for å studere landet nærmere. Mye av tida vil gå med til praktisk arbeid, som å

lage teater, lysbildeserier o.l. her hjemme, og å oppsøke politiske og kulturelle institusjoner i Polen.

TANZANIA

Den Tanzanianske byen Mwanagigisi er målet for en annen gruppe. De skal ta opp Vestens undertrykking av den tredje verden, og også bli bedre kjent med afrikansk kultur. Denne gruppen skal bl. a. bygge en liten fabrikk i Tanzania.

SAMENE, STORBYER...

De fire øvrige valgmulighetene spenner fra studier av urbefolkningsproblemer til forskjeller i livsstil i storbyer og i småsamfunn. Den ene gruppen skal besøke samiske områder, den andre til Færøyene, og en av Europas storbyer. Videre skal en gruppe til Finland, under mottoet

»Stopp verden, jeg vil på!» Dette temaet er mangesidig og skal ta opp saker som arbeidsledighet, menneskefiendlig teknologi og kriminalitet. skal ta for seg situasjonen i Danmark for å møte mennesker som arbeider med teater og musikk

DU ER IKKE ALENE!

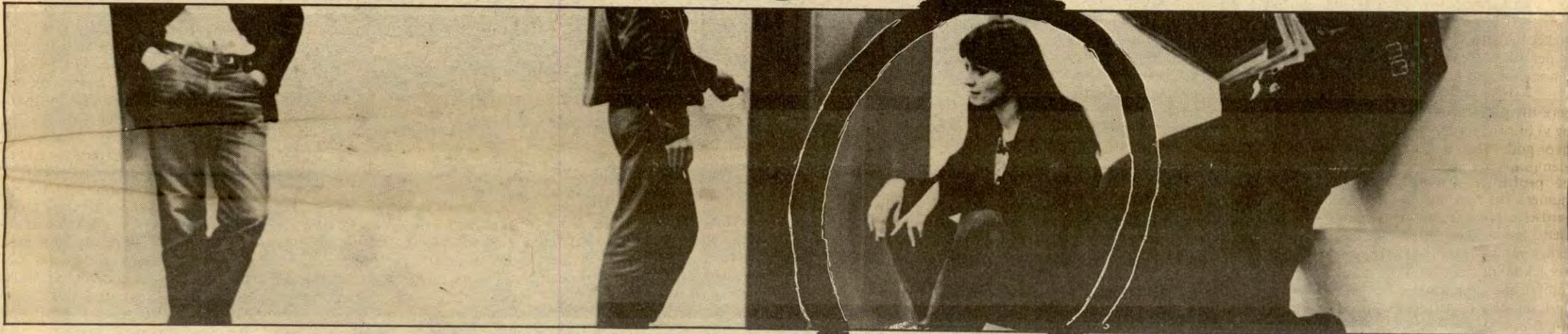
- La oss komme sammen og gjøre noe! Med denne oppfordringen søker skolen etter elever. I tillegg til de nevnte temagruppene blir det mye tid til andre både praktiske og teoretiske kurs. Skulle du være interessert så skriv til skolen og be om fullstendig kursplan.

BUSKERUD FOLKEHØY-SKOLE

3322 DARBU

Tommy

Ensom svale blant rockegutta

Rute 80 sirkler inn Kappæren

Gjest i ruta

Ulla Cappelen

Ulla Cappelen er bassist og enslig svale i Oslo Beurs. Selv om hun liker å spille bass, så mener hun at det er et instrument som det ikke er helt lett å spille som nybegynner. - Hvis jeg skal anbefale noen å starte med et helt nytt instrument, så vil jeg i alle fall ikke velge bass, sier hun. Mye bedre å starte med en gitar. Da kan du lettere øve alene, synge til, og du lærer mer om musikken. Hvordan en sang bygges opp ol. A hamre løs på tre av strengene på en bass er ikke mye vanskelig. Men hvis du er interessert i å utvikle deg mer, så er det mye bedre hvis du kan en del gitar fra før.

-En bass er jo et svært og robust instrument. Er det vanskelig for jenter å spille det av den grunn?

-Nei, det er egentlig ikke noe problem, men du må være sterk i klypa. Dessuten får du jo en del trening etter hvert.

Belærende holdning

-Vanskelig å være jente i

rockeband?

-Det hender at når vi har spillejobber så kommer noen gutter bort til meg og liksom skal «hjelp til». Noen begynner å skru på forsterkeren, eller gitaren min helt uten videre. De regner med at jeg ikke har peiling fordi jeg er jente. Da flirer jeg litt, men jeg kan tenke meg at sånt noe er en av flere ting som tar initiativet fra jentene. En belærende «lille - venn» - holdning.

Dette blir enda verre når noen jenter tar det omtrent sånn: «Jeg er jente og har ingen sjøtillit. Derfor kan jeg ikke spille». Og ferdig med det I stedet for å skaffe seg sjøtillit, legger man seg flat. Det er sikkert mange som vil nekte for dette, men når du ser på hvor få jenter det egentlig er som spiller så mener jeg det er bevis nok.

Spille med gutter

Du lærer mest av å spille sammen med noen som kan noe.

Og innen rock'en så er det som regel guttene som kan mest, dessverre.

-Mener du det kan være gunstig å starte spilling sammen med gutter?

-En får sette i gang med dem man kan få mest utbytte av. Umulig å si.

Rock'en er fra gammelt av et uttrykk for guttenes aggresjon. Jentene kan passe som vokalist, men ikke mer. Dette henger igjen enda. Derfor kan det føles som å gå inn i løvens hule når jenter vil spille rock.

-Mener du av den grunn at det er riktig å bryte med den tradisjonelle rock'en?

-Nei, men en bør prøve å være litt original. I England finnes det en del originale jenteband som MO - Dettes, Slits o.l. Dette er jenter som ikke har tatt etter sine guttehelter, men laget sin egen stil. En annen ting er at disse jentene i intervjuer jeg har lest sier at de absolutt ikke har noe med kvinnesak å gjøre. De virker helt allergiske. På en måte så unnskylder de seg for at de er jenter som spiller rock.

-Du sier at det er altfor få jenter som spiller rock. Er du

så sikker på at det stemmer? På Norsktoppen er det da stadig vekk jenter som spiller rock.

-Jeg snakker om det å spille selv. Å være en lansert vokalist, er noe ganske annet. Spesielt det med kvinnelige vokalist i et band hvor resten er gutter, som ikke er noe nytt fenomen. Det jeg vil er at jentene prøver seg på nye områder. Gjøre ting som jeg veit mange har lyst til, men ikke tør.

-Kunne du tenke deg å spille i et reint jente-band?

-Ja, det kunne jeg - hadde det ikke vært for at jeg spiller i Oslo Beurs.

Flere kvinner på månen

-Over til noe helt annet. Hva mener du om en av parolene i årets åttende mars - tog: «Ja til flere menn på månen»?

-Nei, jeg synes det skulle vært flere kvinner på månen.

-Vel, meningen var å komme litt nærmere inn på andre sider ved kvinnesaken enn jenter og rock

-Jeg har inntrykk av at fler og fler jenter som før var kvinnesaksjenter ikke lenger vil være ved at det finnes kvinneundertrykking. Fler og fler driter i det, og de er redde

for ikke å være geme.

-Geme ?!

-Ja, jeg tror at kvinnesaksjenter har lett for å isolere seg i sine miljøer. Det er liksom ikke gemt å være ved at det er hardt å være jente/kvinne i mange sammenhenger.

Jeg har en følelse av at det er større avstand mellom de organiserte kvinnesaksjentene og de unge jentene. Trur det har noe med generasjonsskifte å gjøre, det var ikke sånn før. De fleste kvinnesaksjentene fra 70-åra har vel blitt eldre og fått unger.

Men det er viktig å være klar over at selv om kvinnekampen har fått et visst gjennomslag (likestillingsombud o.l.) så er den daglige undertrykkinga der for det. Verre kanskje, for nå «har de jo fått det som de vil».

Engler ala Helly - Hansen

-Hva slags musikk liker du best å spille, Kappæren?

-Raske og tette ting.

-Hva vil det si?

-Det vil si rask musikk som rører på seg så du blir litt svett. Ikke de nye, monotone, livstrøtte greiene. Depressive Joy Division - kloner med høyt-

ravende musikk kan jeg ikke noe med. Det sovner jeg av. -Så du har ikke noe til overs for denne nye trenden?

-Nei, jeg var i London i påsken. Der prøves det nå liksom helt krampaktig å finne på noen nye motegreier. Det har liksom blitt et vakum. Vi så et band som het «Blah, blah, blah» De stilte med engledrakt alla Helly - Hansen og fosforglorie over hodet. Hvis du må finne på sånne ting for å få oppmerksomhet, da kan du pakke sammen. Det virker som det tidligere slagordet «Fuck art, let's dance» er blitt til «Fuck dance, let's art»!

-Men dette er vel fjernt fra rockemiljøet i Oslo og Norge?

-Det er ikke noe etablert rockemiljø i Oslo. Kommunens politikk overfor rockemiljøet har vært det viktigste hinderet for å få et bedre miljø. Nå har vi holdt på i lange tider for å få et øvingslokale, men det har skjært seg hver gang. Et sted som f.eks. Bergen har bandene samarbeidet mye bedre. Derfor har de også oppnådd mye mer. Her i byen rir hvert av bandene sine egne kjepphester liksom, avslutter Ullærn, og halter av gårde med krøkka si.

Rune M.

